

Monitor Wołyński

День Zwycięstwa czy Dzień Smutku?

Coroczne uroczyste obchody święta 9 maja nie zawsze wywołują radość. Można nazwać wielkim osiągnięciem to, że dziesiątki krajów walczyły o pokój, co wreszcie i osiągnęły, jednak to wielkie zwycięstwo wymagało ogromnej liczby ofiar.

Miliony poległych i poszkodowanych, których często bezmyślnie rzucono na wojnę, świadczą raczej o tym, że obchodzić trzeba Dzień Smutku, a nie postkomunistyczny, ideologiczny Dzień Zwycięstwa. Zwycięstwo wywalczyli przedstawiciele wielu państw, nie tylko europejskich, jednak obalenie faszyzmu jako pierwszej przysłała sobie Rosja. Rosyjscy historycy do tej pory udowadniają, że II wojna światowa to ich Wielka Ojczyzniana. Pojawia się więc pytanie: kto 23 sierpnia 1939 roku w Moskwie podpisał pakt Ribbentrop-Mołotowa?

Nie zamierzamy zmniejszać bohaterskich zasług zwykłych żołnierzy, którzy potem i krwią wywalczyli dla nas prawo do spokojnego i bezchmurnego życia. Pretensje jednak mamy do tego, że w dzień upamiętniający ofiary wojny i symbole przestrogi dla przyszłych pokoleń przekształcają na powszechne „HURRA!” i frontowe 100 gramów wódki oraz wieniec pod każdym pomnikiem. Natomiast następnego dnia o bohaterach z medalami i kwiatami wszyscy zapominają, co najgorsze – pozostają tylko symbole monumentalnych pochlebnych działań. Myśleliśmy,

że minął już okres ideologicznej kampanii i udowadniania całemu światu, że armia radziecka to największa potęga. Jednak ostatnie wydarzenia przekonują, że to nie tak.

Rosyjscy ideolodzy masowo rozpowszechniają na Ukrainie ruch rozdawania „georgijewskich lient”. Symbol odznaczenia armii carskiej Rosji odziedziczyli oni z wypaczoną wizją współczesności. Jeżeli Rosjanie tak bezzwzględnie korzystają z symboli przeszłości, to może wreszcie nadszedł czas, by odpowiadać za swoje zbrodnie, w tym za Katyn, Syberię, Wyspy Solowieckie... Trzeba wykazać odwagę i udostępnić wszystkie dokumenty, aby świat miał możliwość ocenić prawdę i kłamstwo, bohaterstwo i tchórzostwo, wierność i zdradę.

Zresztą każdy sam musi zdecydować, czym właściwie dla niego jest 9 maja. Jednak chciałoby się, żeby dzień, w którym wspominamy poległych, nie przekształcał się w pole bitwy ideologicznej i narzucania z góry prorosyjskich manifestów z ich symboliką i hasłami.

BM

День Перемоги чи День скорботи?

Щорічні уroczисті відзначення 9 травня не завжди навівають радість. Можна назвати великим здобутком те, що десятки країн виборювали і, зрештою, досягнули миру, проте на здобуття великої перемоги були покладені безмежно великі жертви.

Мільйони загиблих і постраждалих, котрих часто бездумно кидали у розпечене горно війни, свідчать, швидше, нам про те, що необхідно відзначити День скорботи, аніж посткомуністичний ідеологічний День Перемоги. Насправді перемогу здобували представники багатьох держав, не лише європейських, проте здобутки повалення фашизму чомусь найпершою присвоїла собі Росія. Тамтешні історики досі доводять, що Друга світова – це їх Большая Отечественная. А хто ж тоді 23 серпня 1939 року в Москві підписував Пакт Молотова – Ріббентропа?

Ми не беремося применшувати героїчні заслуги звичайних солдатів, котрі потом і кров'ю виборювали право на спокійне і безхмарне життя для нас із Вами. Проте набридло, коли день пам'яті жертв війни і символи застороги майбутнім поколінням намагаються перетворити у вселенське парадне «УРА!» із фронтовими «стограмами» і пухкими вінками біля кожного обеліску. А вже 10 травня орденоносці та герої із квітами забуваються, а найгірше – лиша-

ються тільки символи монументалізму штучних і хвалебних дій. Ми сподівалися, що часи ідеологічного нагнітання і доведення усьому світові, що радянська армія найсильніша уже пройшли, проте останні картини чомусь доводять протилежне.

Російські ідеологи масово поширюють в Україні рух розповсюдження георгієвських стрічок. Символ нагород царських військ чомусь успадкували зі спотвореним баченням сьогодення. Коли росіяни так нахабно беруть символи з минулих часів і ідеологій, то, може, врешті, прийшов час відповідати за усі свої діяння, у тому числі катині, сибірі, соловки... Нарешті пора проявити сміливість і відкрити всі документи, аби світ реально оцінив правду і обман, героїзм і боягузтво, відданість і зраду.

Зрештою, кожен сам має вирішити для себе особисто, чим для нього є 9 травня. Проте хочеться аби день, коли ми згадуємо загиблих, не перетворювався на поле ідеологічних воєн і нав'язувань prorosyjskich manifestів із їхніми символами та гаслами.

Травень у житті поляків Май в życiu Polaków

У Здолбунів відбулася зустріч поляків, котрі проживають на Волині.

W Zdobynowie odbyło się spotkanie Polaków mieszkających na Wołyniu.

str. 2

Молочна кооперація на Любешівщині Spółdzielnia mleczarska na lubieszowszczyźnie

Наприкінці року постачальники здали для переробки 241304 л молока, за що одержали 19 285 злотих. Pod koniec roku dostawcy w celu przetworzenia zdali 241304 litrów mleka, za co uzyskano 19 285 złotych.

str. 5

Перший аншлаг на виступі рок-учнів Pierwszy sukces uczniów szkoły rockowej

Учні «Garage Rock School» показали, чого навчилися за 5 місяців навчання.

Uczniowie „Garage Rock School” zademonstrowali, czego się nauczyli za 5 miesięcy.

str. 6

Анна Багряна: «Не боятися бути собою» Anna Bagriana: «Nie bać się być sobą»

Дуже люблю сучасну польську прозу. Це – тексти світового рівня. Bardzo lubię współczesną prozę polską. Są to teksty światowej rangi.

str. 8

Мужаковський парк Park Mużakowski

Щорічно його відвідує понад 300 000 осіб. Rocznie wizytuje go ponad 300 000 zwiedzających.

str. 10

Наш
передплатний
індекс: 49053

Май в житті Polaków

W maju zbiegają się rocznice ważnych polskich świąt narodowych. Początek maja współcześnie żyjącym Polakom, kojarzy się przede wszystkim z długim wypoczynkiem. Skąd taki „przywilej” w polskim państwie?

Warto przypomnieć i uświadomić sobie, że jest to związane właśnie z naszą historią i to niejednokrotnie, zbroczoną krwią naszych przodków.

1 maja (data upamiętniająca strajk robotników w Chicago w 1886 r.) - Święto Pracy, wrył się w pamięć Polaków jako jedno z ważniejszych i obowiązkowych świąt państwowych. W latach 1945-1989 był dniem wykorzystywanym przez władze komunistyczne do manifestacji swojej siły politycznej. Przyozdabiano szkoły i instytucje państwowe „gołębiami pokoju”, flagami czerwonymi i biało-czerwonymi, organizowano pochody i maszerowano przed trybunami, na których stali sekretarze PZPR i działacze partyjni. Po upadku socjalizmu święto straciło na znaczeniu. Do chwili obecnej odbywają się jednak manifestacje różnych ugrupowań lewicowych.

Świętom majowym zawsze towarzyszyła polska flaga. 2 maja obchodzimy Dzień Flagi Rzeczypospolitej. Jest to święto stosunkowo młode. Zostało ustanowione decyzją Sejmu w 2004 roku „z dwóch powodów historycznych: 2 maja 1945 o godzinie 6 rano, zdobywający

Maj obfitował w różne wydarzenia historyczne. Należałoby wspomnieć jeszcze i o zamachu majowym z 12 maja 1926 roku, o 8-9 maja 1945 roku...

Majówka w Zdobunowie

Dzisiaj, po latach, kiedy inaczej pojmujemy patriotyzm i mamy inne priorytety w życiu, często zapominamy o genezie różnych świąt. Zawsze bowiem u źródeł wolności, stoją ofiary naszych przodków. O tym przypominają nam między innymi święta majowe. Pamiętają o nich Polacy na całym świecie. W łuckim okręgu konsularnym, 27 kwietnia - w przeddzień majowych uroczystości, w Zdobunowie odbyło się spotkanie Polaków mieszkających na Wołyniu. Inicjatorem i głównym gospodarzem był ksiądz Andrzej Ścisłowicz, proboszcz Parafii Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Zdobunowie. Uroczystości rozpoczęły się Mszą Świętą w intencji Ojczyzny z okazji zbliżającej się 221 rocznicy uchwalenia Konstytucji 3 Maja. W nabożeństwie uczestniczyli przedstawiciele władz

Berlin żołnierze z I Dywizji Kościuszkowskiej zatknęli biało-czerwony sztandar na kolumnie zwycięstwa w Tiergarten w Berlinie. W czasach PRL, 2 maja nakazywano zdejmowanie flag narodowych, aby nie wisiały w czasie nie uznanego przez komunistyczne władze - Święta Konstytucji 3 Maja."

Jednocześnie w tym dniu (od 2001 roku) obchodzony jest Dzień Polonii i Polaków za Granicą. Święto zostało ustanowione z inicjatywy Senatu RP „w dowód uznania dla Polonii i Polaków za ich dorobek i wkład w odzyskanie przez Polskę niepodległości, w celu potwierdzenia więzi z ojczyzną i jedności wszystkich Polaków na świecie”. Szacuje się, że w różnych zakątkach świata, żyje ponad dwadzieścia milionów naszych Rodaków.

Te dni w naturalny sposób wiążą się z uroczystościami z okazji uchwalenia Konstytucji 3 Maja w 1791 roku. Od początku istniało ono w świadomości Polaków. Ponownie zaczęliśmy je obchodzić - uroczystość i oficjalnie - od 1990 roku.

3 maja w Polsce to również manifestacja miłości do Matki Bożej Królowej Polski. W tym roku mija 50 rocznica ogłoszenia przez papieża Najświętszej Maryi Panny - główną patronkę Polski.

Maj jest ważnym miesiącem dla Polaków, ze względu na osobę Jana Pawła II. W pamięci naszej tkwią daty: 18 maja 1920 roku urodził się przyszły Papież Polak, 13 maja 1981 r. został postrzelony na placu Św. Piotra w Rzymie przez tureckiego zamachowca, a 1 maja 2011 roku nastąpiła jego beatyfikacja.

Należy jeszcze przypomnieć jedną z najbardziej krwawych i zaciętych walk (kampania włoska) w czasie drugiej wojny światowej. To w dniach 17/18 maja w 1944 roku w bitwie pod Monte Cassino, dzięki bohaterkiej postawie Polaków, została otwarta aliantom droga do Rzymu. Na Polaka Cmentarzu Wojennym na Monte Cassino spoczywa ponad 1000 żołnierzy wszystkich narodowości.

miasta Zdobunowa, Konsul Generalny RP w Łucku wraz z Małżonką i konsulowie, delegacje stowarzyszeń polonijnych, członkowie grup muzyczno-tanecznych z Polski i Ukrainy oraz parafianie. Po mszy świętej odbył się koncert w miejscowym Domu Kultury. Na scenie pojawili się goście z Polski: z Trójcy i Podczerwonego,

którzy zaprezentowali zebrany polskie tańce i piosenki. W tym dniu Gospodarze Parafii w Zdobunowie zadbali nie tylko o strawę duchową, ale i czysto ludzką. Po koncercie odbył się piknik na świeżym powietrzu. Pogoda sprzyjała organizacji tej pięknej imprezy. Przy dźwiękach muzyki i śpiewie, zrobiło się swojsko, wszędzie słychać było język polski. Czuć było, że wszyscy Polacy to jedna rodzina.

Jadwiga DEMCZUK

Травень у житті поляків

У травні виповнюються річниці національних польських свят. Початок місяця сучасні поляки асоціюють, передусім, із довгим відпочинком. Звідки такі «привілеї» у польській державі?

Варто пригадати і уświadомити собі, що це пов'язано саме із нашою історією і, неодноразово, з кров'ю наших предків.

1 травня (день, що символізує страйк робітників у Чикаго у 1886 р.) - Свято праці, увійшов до пам'яті поляків як одне із найважливіших та обов'язкових державних свят. У 1945-1989 роках був днем, який використовувала комуністична влада для демонстрування своєї політичної сили. Школи та державні інституції прикрашалися «голубами миру», червоними та біло-червоними прапорами, організовувалися походи та марші перед трибунами, на яких стояли секретарі компартії та партійні діячі. Після падіння соціалізму свято втратило своє значення. Щоправда донині проходять маніфестації різних лівих утворень.

Травневий свято завжди відбувалися під польським прапором. 2 травня святкуємо День прапора Республіки Польща. Це відносно молоде свято. Воно було запроваджене рішенням Сейму у 2004 році «із двох історичних причин: 2 травня 1945 р. о 6 годині ранку солдати, котрі йшли на Берлін, із 1 дивізії ім. Костюшка, встановили біло-червоний прапор на Колоні Перемоги у Тіргартені в Берліні. У часи ПНР 2 травня наказували знімати національні прапори, щоб вони не висіли на свято Конституції 3 травня, якого не визнавала комуністична влада».

Одночасно у цей день (із 2001 року) відзначався День польської діаспори та поля-

ків за кордоном. Повторно почали його відзначати - урочисто та офіційно - із 1990 року.

3 травня у Польщі - це також вияв любові до Матері Божої Королеви Польщі. У нинішньому році минає 50-а річниця оголошення Папою Найсвятішої Діви Марії головною патронесою Польщі.

Травень - важливий місяць для поляків, оскільки пов'язаний із особою Іоанна Павла II. У нашій пам'яті зринають дати: 18 травня 1920 року народився майбутній Папа Римський, 13 травня 1981 року його було поранено кулею на площі Святого Петра у Римі турецьким терористом, а 1 травня 2011 року відбулася його beatyfikacja.

Також варто пригадати один із найбільш кривавих і жорстоких боїв (італійська кампанія) у ході Другої світової війни. 17-18 травня у 1944 році в битві під Монте-Кассіно, завдяки героїчним вчинкам поляків, представникам альянсу була відкрита дорога до Риму. На польському військовому кладовищі у Монте-Кассіно спочиває понад 1000 солдатів різних національностей.

Травень сповнений різними історичними подіями. Ще варто згадати про травневий переворот 12 травня 1926 року, про 8-9 травня 1945 року...

Майка у Здобунові

Сьогодні, коли минуло багато років, коли по-іншому розуміємо патріотизм і маємо інші пріоритети в житті, часто забуваємо про генезу різних свят. Завжди біля джерел волі стоять жертви наших предків. Про це нагадують нам, між іншим, травневі свята. Про них пам'ятають поляки в усьому світі. У Луцькому консульському окрузі 27 квітня, у переддень травневих урочистостей, у Здобунові відбулася зустріч поляків, котрі проживають на Волині. Ініціатором та головним господарем був ксьондз Анджей Сцісловіч, парафіяльний священик парафії Святих апостолів Петра і Павла у Здобунові. Урочистості розпочалися святим богослужінням в пошануванні Вітчизни з нагоди 221-ої річниці ухвалення Конституції 3 травня. У богослужінні взяли участь представники влади міста Здобунова, Генеральний консул РП у Луцьку із дружиною та консули, делегації полонійних товариств, члени танцювально-музичних колективів із Польщі та України, а також прихожани. Після молитви відбувся концерт у місцевому Будинку культури. На сцені з'явилися гості із Польщі: із Трійци та Подчервоного. Вони представили всім присутнім польські танці та пісні. У цей день господарі парафії в Здобунові поділяли не лише про духовну їжу, але й про суто людську. Після концерту відбувся пікнік на свіжому повітрі. Погода сприяла організації цього заходу. Під звуки музики та співу стало по-домашньому, всюди можна було почути польську мову. Відчувалося, що всі поляки - це одна сім'я.

Ці дні природно пов'язані з урочистостями з нагоди ухвалення Конституції 3 травня у 1791 році. Від початку це свято існувало у

Ядвіга ДЕМЧУК

Odkrywając Europę

albo Jak Ukraińcy zwiedzali Parlament Europejski, kwatery główne NATO i UNESCO

Відкриваючи Європу

або Якими українці побачили Європарламент, штаб-квартири НАТО і ЮНЕСКО

W poprzednim numerze «Monitora Wołyńskiego» opowiadaliśmy, jak ukraińscy dziennikarze mediów regionalnych i młodzi politycy zwiedzali Parlament Europejski w Brukseli. Dzisiaj możemy zapoznać się z ukraińskimi podróżami przez euroatlantyckie korytarze najważniejszych instytucji międzynarodowych.

NATO od środka

Następnego dnia po zwiedzeniu Parlamentu Europejskiego ukraińska delegacja odwiedziła kwatery główne NATO w Brukseli. Już na wejściu do siedziby NATO wszyscy musieli przejść szczegółową kontrolę, pozostawić wszystkie urządzenia zapisujące, aparaty, kamery wideo oraz telefony komórkowe. Od razu czuliśmy, że wchodzimy do zamkniętego obiektu wojskowego, chociaż żadnej osoby w mundurze wojskowym nie spotkaliśmy. Na terenie bazy są położone liczne budynki, w których mieszczą się biura przedstawicieli różnych krajów, będących członkami organizacji wojskowej.

Sekretarz prasowy NATO oprowadziła nas po kwatery głównej, zapoznała z kilkoma urzędnikami, którzy są fachowcami do spraw wschodnioeuropejskich. Miłą niespodzianką była znajomość języka ukraińskiego przedstawicieli przy NATO, Belga Michaela Dyurrey'a. Francuz Guy Mulek z głównego zarządu politycznego NATO przeprosił gości z Ukrainy, że na razie nie zna dobrze ukraińskiego, więc rozmawiał po rosyjsku.

Ponieważ spotkanie miało charakter nieoficjalny, przedstawiciele NATO wszystkie swoje wypowiedzi i komentarze prosili oznaczyć za subiektywne. Kilka godzin pobytu Ukraińców w kwatery głównej NATO przyniosło wiele korzyści. Dowiedzieliśmy się o szczegółach działalności NATO. Przedstawiono nam główne tezy, które zostaną rozpatrzone na najbliższym szczycie w Chicago (USA). Wiele powiedziano o rozwoju ochrony własności intelektualnej, konfliktach w Gruzji, Afganistanie, Libii i innych. Szczegółowe zagrożenie w świecie niesie piractwo morskie, handel narkotykami, terroryzm, broń masowego rażenia i kraje członkowskie NATO z powodzeniem walczą z tymi zagrożeniami.

Obecnie członkami organizacji wojskowej jest 28 krajów świata, a 40 (w tym też Ukraina) są to partnerzy NATO. Jednak każdy cywilizowany kraj jest zainteresowany tym, aby na świecie był zachowany pokój.

Szczególnie ostro była dyskusja na temat konfliktów rosyjsko-ukraińskich. Czy NATO zainteresuje, jeżeli Rosja wystąpi przeciw niepodległości Ukrainy? Czy na Ukrainie jest możliwy scenariusz podobny do gruzińskiego? Czego ma spodziewać się Ukraina od przystąpienia do NATO? Te i wiele innych pytań wywołało dużo emocji wśród publiczności.

Oczywiście, że nikt Ukraińców na siłę do NATO nie zaciągnie, ponieważ w przypadku jakiegokolwiek zagrożenia kraje członkowskie sojuszu powinny mieć pewność, że wszystkie kraje będą bronić interesów każdego, nie będą zmieniały kursu i uciekały od trudności. Bycie wśród krajów NATO pociąga za sobą wielką odpowiedzialność, ale również wysokie bezpieczeństwo. Zgodnie z przepisami Unii, atak na jeden z krajów sojuszu jest uważany za atak na wszystkich jego członków.

Na zakończenie wizyty w NATO udało się nam porozmawiać z Andriem Oleksienką, który jest radcą do spraw politycznych Misji «Ukraina i NATO». Zostały omówione problemy współpracy Ukrainy i NATO, informowania ukraińskiej ludności o działalności organizacji wojskowej, stereotypach związanych z przystąpieniem do sojuszu.

Po spotkaniu stało się jasne, że ukraińska perspektywa euroatlantycka powinna być dobrze przemyślana i wyważonym krokiem. Najpierw musimy sami zdecydować, czy potrzebujemy uczestnictwa w potężnej światowej organizacji wojskowej. Na myśli przychodzi rozwiązanie: jeśli 22 kraje członkowskie Unii Europejskiej już uczestniczą w NATO, to integracja europejska często utożsamia się z atlantycką. Chociaż te organizacje się różnią, Unia Europejska dotychczas nie ma swojej wspólnej organizacji wojskowej, która zadbałaby o bezpieczeństwo w Europie. NATO jest więc jedną ze struktur, która obecnie jest uważana chyba za najbardziej wpływową podmiot, który dba o pokój na wszystkich kontynentach naszej planety.

Wyciąż z siedziby NATO było trochę smutne, ponieważ życzylibyśmy sobie, aby w potężnym sojuszu wojskowym przedstawicielstwo ukraińskie było zauważalne, żeby nasza opinia była brana pod uwagę.

Imponujące i budżetowe UNESCO

Już następnego dnia ukraińska delegacja wyruszyła do Paryża, gdzie oprócz zwiedzania miasta, jego głównych perelek (Wieża Eiffel, katedra Notre Dame, Luwr, budynki Sorbony, Pola Elizejskie, Łuk Triumfalny, Des Invalides, wzgórze Montmartre) mieliśmy okazję poznać się z jeszcze jedną bardzo wpływową instytucją światową – UNESCO. Tam serdecznie powitał nas Guy Berger, który wraz z kolegami (Władimir Haj, Fekson Banda, Ksanoh Hu) zapoznał ze specyfiką działalności UNESCO. Wszyscy oni okazali się fachowcami w dziedzinie wolności słowa i światowego rozwoju medialnego, co ukształtowało problematykę dalszych rozmów. Podczas spotkania dużo mówiono o wolności słowa, obronie wartości demokratycznych w świecie. Jak się okazało, jedna z najbardziej znanych organizacji świata dysponuje budżetem w wysokości budżetu przeciętnego uniwersytetu w Stanach Zjednoczonych. Jednak zadziwiającym jest wpływ UNESCO na globalne procesy ochrony dziedzictwa kulturalnego i zasobów naturalnych. Mnie, jako Wołyńska szczególnie ucieszyło to, że nawet nasze Jeziora Szackie są chronione przez organizację.

Kontynuacją poznawczej wizyty w UNESCO była wycieczka po głównych salach, gdzie znajdują się bardzo wartościowe eksponaty kulturowe podarowane organizacji przez kraje członkowskie. Szczególnie zainteresowanie wywołało duże dzieło Pabla Picassa i mozaika ukraińska wykonana przez Ludmiłę Mieszkową. Ogólnie, na terenie siedziby UNESCO znajduje się około pół tysiąca prac podarowanych przez kraje członkowskie organizacji.

«Europejskie Wizyty Poznawcze» są pamiętne również z powodu wycieczek po Wiedniu i Pradze. Większość z nas po raz pierwszy odkrywała dla siebie stolice Belgii, Francji, Austrii i Czech. Wrażenia są niezapomniane, zarówno jak zdjęcia, których setki były robione przez Ukraińców w czasie podróży po unikatowych miastach zachodnich. Szkoda, że dla większości Ukraińców Europa nadal pozostaje zamknięta. Ponieważ po pobytku w najważniejszych europejskich stolicach kulturalnych inaczej patrzysz na współczesne problemy globalne, wyższe wymagania nakładasz na nasz rząd. Najważniejsze pytanie, które spontanicznie powstaje po «Europejskich Wizytach Poznawczych»: «Czy my, Ukraińcy, nie zasługujemy na to, by żyć tak, jak Europejczycy?»

Wiktor JARUCZYK,
zdjęcie Zoria FAJNA

У попередньому числі «Волинського Монітора» ми розповіли про те, як українські журналісти регіональних ЗМІ та молоді політики відвідали Європейський Парламент у Брюсселі. Сьогодні читайте про українські подорожі євроатлантичними коридорами найголовніших міжнародних інституцій.

Зустріч у штаб-квартирі ЮНЕСКО

На наступний день після візиту в Європейському Парламенті українська делегація відвідала штаб-квартиру НАТО у Брюсселі. Вже на прохідній резиденції НАТО усі змусили пройти детальний контроль, здати усі записуючі пристрої, фото- і відеопаратуру, мобільні телефони. Одразу відчувалося, що ми входимо на закритий військовий об'єкт, хоча жодної людини у військовій формі так і не зустріли. На території бази розташовані численні будівлі, в яких знаходяться офіси представників різних держав, що є членами військової організації.

Прес-секретар НАТО зробила невелику екскурсію по штаб-квартирі, познайомила із кількома урядовцями, котрі є фахівцями зі східно-європейських проблем. Приємно вразив своїм знанням української мови представник від НАТО, бельгійець Майкл Дюррей. Француз Гай Мюлек із головного політичного управління НАТО вибачився перед гостями з України, що поки не знає добре української, тож говорив російською.

Оскільки зустріч носила неофіційний характер, усі висловлювання та коментарі представники НАТО просили вважати за суб'єктивні. Кількогодинне перебування українців у штаб-квартирі НАТО все ж принесло багато корисного. Ми дізналися про деталі діяльності Північноатлантичного Альянсу. Прослухали розповіді про головні питання, які розглядатимуться на найближчому саміті організації в Чикаго (США). Багато говорилось про розвиток розумного захисту, конфлікти у Іраку, Афганістані, Лівії тощо. Особливої небезпеки у світі набуває морське піратство, наркоторгівля, тероризм, зброя масового знищення і країни-члени НАТО вже успішно борються із цими загрозами.

Нині членами військової організації є 28 країн світу, ще 40 (у тому числі й Україна) є партнерами НАТО. Проте кожна цивілізована країна зацікавлена, аби у світі зберігався спокій.

Особливо гострою була дискусія щодо російсько-українських конфліктів. Чи втрутиться НАТО, коли Росія посягне на незалежність України? Чи можливий в Україні сценарій, подібний до грузинського? Що очікувати Україні від вступу в НАТО? Ці та багато інших запитань викликали багато емоцій серед присутніх.

Звичайно, ніхто українців не тягнутиме у НАТО силою, адже у випадку будь-якої загрози країни-члени альянсу повинні бути впевнені, що кожна держава об'єднання захищатиме інтереси кожного, а не змінюватиме курс і тікати від труднощів. Бути серед країн НАТО – велика відповідальність, проте й велика захищеність. Згідно з правилами союзу, напад на одну із країн альянсу розцінюється як напад на усіх членів.

На завершення візиту в НАТО ми мали можливість поспілкуватися із Андрієм Олексієм – радником із політичних питань місії «Україна і НАТО». Обговорювали проблеми співпраці України із НАТО, інформованості українського населення про діяльність військового блоку, стереотипи, пов'язані зі вступом до організації.

Із зустрічі стало зрозуміло, що українська євроатлантична перспектива повинна бути добре обдумані і виваженим кроком. Спершу ми повинні визначитися самі, чи нам потрібна участь у потужній світовій військовій організації. Шоправда варто замислитися: якщо 22 країни-члени ЄС уже є учасниками НАТО, то європейська інтеграція часто асоціюється також із атлантичною. Організації хоч і різні, проте Євросоюз досі не має своєї спільної військової організації, яка би дбала про безпеку в Європі. Тож НАТО – одна із структур, що нині вважається, мабуть, найвпливовішим утворенням, яке дбає про мир на усіх континентах нашої планети.

Коли ми залишили резиденцію НАТО, нам трішки стало сумно, оскільки теж хотілося, аби в потужному військовому альянсі українське представництво було помітним, а з нашою думкою рахувалися.

Вражаюче і бюджетне ЮНЕСКО

Уже наступного дня українська делегація вирушила до Парижа, де, окрім можливості побачити місто, його основні перлини (Ейфелева вежа, Собор Паризької Богоматері, Лувр, Сорбонна, Елісейські поля, Триумфальна арка, Будинки інвалідів, Монмартр), у нас з'явилася можливість ознайомитися ще з однією впливовою світовою інституцією – ЮНЕСКО. Там нас радо зустрів Гай Бергер – один із директорів організації, котрий разом зі своїми колегами (Владимиром Гаєм, Феконом Бандою, Ксанго Ху) розповів про діяльність ЮНЕСКО. Усі вони виявилися фахівцями в галузі свободи слова та світового медійного розвитку, що й обумовило проблематику подальших розмов. Під час зустрічі багато говорилось про свободу слова, захист демократичних цінностей у світі. Виявляється, що одна із найбільш знаних організацій світу має бюджет, що дорівнює бюджету середнього університету у США. Проте вплив ЮНЕСКО на світові процеси захисту культурної спадщини, природних багатств вражає. Мене, як волинця, особливо порадувало, що навіть наші Шацькі озера знаходяться під охороною організації.

Ознайомчий візит в ЮНЕСКО продовжився екскурсією основними залами, де розміщені цінні культурні експонати, які подарували для організації країни-члени. Особливий інтерес викликала масштабна робота Пабла Пікассо та українська мозаїка, виконана Людмилою Мешковою. Загалом на території резиденції ЮНЕСКО знаходиться близько півтисячі робіт, які подарували країни-члени організації.

«Європейські ознайомчі візити» запам'яталися також екскурсійними візитами у Відні та Празі. Більшість з нас уперше відірвали для себе столиці Бельгії, Франції, Австрії та Чехії. Враження незабутні, як і фотографії, які сотнями робили українці під час подорожей унікальними західними містами. Шкода, що для більшості українців Європа досі лишається закритою. Адже, побувавши у найважливіших європейських культурних столицях, іншими очима дивишся на сучасні глобалізаційні процеси, вищі вимоги ставиш до нашої влади. Найголовніше запитання, яке мимовільно виникає після «Європейських ознайомчих візитів»: «Невже ми, українці, не заслуговуємо жити так, як європейці?»

Віктор ЯРУЧИК,
фото Зорія ФАЙНА

Wiktor Chadżynow: «Interesuje mnie bardziej proces, niż produkt»

Niedawno w Łuckiej Galerii Sztuki została zaprezentowana wystawa malarstwa lwowskiego artysty Wiktora Chadżynowa. Mieszkańcy Łucka zapoznali się z twórczymi osiągnięciami autora po raz pierwszy. Wybitni artyści Ukrainy uważają, że malarskie dzieła Chadżynowa charakteryzuje napięcie wewnętrzne, dekoracyjność motywów, tematyczne i stylistyczne bogactwo oraz obrazowość. Twórczość artysty jest wzorem współczesnej nowatorskiej sztuki figuratywnej.

Swoje obrazy Wiktor Chadżynow zaprezentował w Łucku 25 kwietnia. Wystawę zatytułował «Symbol i metafora». Artysta pokazał prace autorskie powstałe na przestrzeni wielu lat. O drodze twórczej, pasjach i pozycjach życiowych opowiadał w «Monitorze Wołyńskim».

- Kiedy postanowiłeś zostać malarzem?
- Zaczynając od szkoły malarstwa zawsze marzyłem, aby zostać artystą. Na szczęście miałem dobrego nauczyciela.
- Twoja pierwsza dojrzała wystawa jako malarza...
- Było to w 1992 roku. To już była naprawdę dojrzała wystawa, bo miałem dostateczną liczbę prac i doświadczenie zawodowe.
- Malowałeś w latach dziewięćdziesiątych. Artysta Chadżynow wtedy i teraz: czym się różni? Czy zmieniłeś ujęcie perspektywiczne i punkt widzenia całości? Czy sam się zmieniłeś?
- Ujęcie perspektywiczne i punkt widzenia zawsze się zmieniają. Jesteśmy świadkami wielu wydarzeń, które trzeba gromadzić, integrować, uszczelniać. Tworzy się wtedy odpowiedź na jakiś problem życiowy – moje obrazy przenikające moje myślenie, które później urzeczywistniam w swoich dziełach.
- Jakie pytania stawiasz życiu?
- Interesuje mnie tworzenie kształtu, przestrzeni i czasu. Nie jestem rzeźbiarzem, jestem malarzem.
- Czy nie brak Ci zasobów pracy?
- To jest bardzo dobrze, że mam ograniczenia przestrzenne. Cieszę się z tego, że nie robię rzeźb, czy na przykład, instalacji i wyposażenia wnętrz. Lepiej już rzeźbić, niż instalować. I w żadnym razie, nie wolno angażować się w teatr, jeśli jesteś dobrym malarzem i czujesz kolory. Nie angażować się w happening, inne wydarzenia i "Mansi".
- Malujesz już dłuższy czas. Czy masz zawsze co prezentować? Czy tobie się nie wydaje, że dbasz o licznosc kompozycji?
- Chodzi o to, że interesuje mnie raczej proces, niż produkt. To najważniejsze. Dla każdego normalnego artysty proces jest ważniejszy.
- Czy z uprawiania sztuki można się utrzymać?
- Z trudnością. Mam rodzinę. Żona uczy na uniwersytecie. Praktycznie mieszkam w Łodzi. Mam pracownię we Lwowie i stałe dojeżdżam. Wykonuję też prace czasowe, ale to mnie bardzo pochłania. Jednak musimy robić to, co musimy.
- Jesteś członkiem Krajowego Związku Artystów Ukrainy i członkiem Związku Artystów Plastyków w Polsce. Porównaj te dwie struktury...
- Struktura jest ta sama. Ostatnio przeczytałem w czasopiśmie, że w Polsce związek już nie istnieje. Przecież prawie każde miasto ma swój związek, akademię. U nich przez pewien czas działało się coś dziwnego ze związkami, podobnie jak u nas, ale teraz wszystko jest na swoim miejscu. Teraz wszystko zbliża się do tego, jak było w czasach sowieckich, kiedy sztuka była formą propagandy. Teraz elementem agitacji i propagandy jest nawet ikona.
- Jakie korzyści zyskuje artysta z przynależności do Związku Artystów Plastyków w Polsce?
- Są bronione jego prawa. Wstępując do związku w Polsce podpisywałem dokument o ochronie praw autorskich. Związek ma swoich prawników. Na przykład, jeśli ktoś w świecie chce mnie "ściągnąć", mogę wygrać proces sądowy i tak dalej. Związek ukraiński takich gwarancji nie daje. Jednym z walorów mojego członkostwa w związku jest to, że mogę uczestniczyć w różnych projektach zagranicznych.
- Czy w Polsce odbywa się dużo wystaw malarzkich?
- Jest dużo plenerów i wystaw. Są też konkursy: gdy zgromadzi się dużo dzieł, wybierane

Foto Оксана ЦИМБАЛЮК

są lepsze i artyści otrzymują nagrody. Polacy w tym są bardziej rzetelni niż my. U nas na razie "bieda".

- Kiedy wracasz z Polski, jakie mankamenty zauważasz u nas? Co byłoby dobrze zmienić? Chodzi o związek i życie artystyczne...
- Mam subiektywną opinię: wydaje mi się, że pozostajemy za Polską w sensie gospodarczym i politycznym, gdzieś dwadzieścia lat. Te wydarzenia, którzy oni przeżyli dwadzieścia lat temu, w tym też w sztuce, my przeżywamy dopiero teraz.
- Czy nasz związek na Ukrainie jest bardzo archaiczny?
- Jemu brak pieniędzy. Polacy bardzo chcą z nami współpracować, też bardzo chcemy współpracować z Polakami. Jeśli dyrektor wysła mnie w jakąś podróż służbową, mówię – jedź gdzie chcesz, ale pieniędzy ci nie dam. Wyrozumiali Polacy, wiedząc o tym, wszystko dostosowują do swoich programów unijnych. Ponieważ UE teraz ich dobrze finansuje. Polacy dotychczas nam pomagają.
- Z czego żyje artysta polski?
- W Polsce rynek sztuki jest przesycony. Bardzo spadła liczba galerii sztuk pięknych. Powszechnie sztuką już nikt się nie interesuje. Ktoś uczy, ktoś rysuje na zlecenie. Ale jeśli tylko wykonywać zlecenia, to koniec ze sztuką.
- Jak można zdefiniować wykonanie zleceń w Polsce i na Ukrainie?
- To jest to samo: grafika komputerowa, projektowanie wnętrz.
- Kto w Polsce interesuje się wykształceniem artystycznym?
- Pasjonowanie się sztuką nowoczesną jest to swoiste i modne hobby. Głównie studenci to są młodzi elitarni ludzie i po prostu utalentowane osoby.

Віктор Хаджинов: «Мене цікавить більше процес, ніж продукт»

Нещодавно виставку творів живопису у Луцькій галереї мистецтв представив львівський митець Віктор Хаджинов. Лучанам свій творчий доробок автор показує вперше. Видатні митці України стверджують, що для живопису Хаджинова характерні внутрішня напруга, декоративність мотивів, тематичне і стилістичне багатство, образність. Творчість художника – приклад сучасного новаторського фігуративного мистецтва.

- Ти достатньо довго вже малюєш. Тобі весь час є що сказати? Тобі не здається, що ти множиш композиції?
- Справа у тому, що мене цікавить більше процес, ніж продукт. Це – головне. Для кожного нормального художника процес важливіший.
- З мистецтва можна вижити?
- Дуже важко. Я маю родину. Дружина викладає в університеті. Ми мешкаємо практично в Луцьку. Я маю майстерню у Львові і так от «мотаюся». І «халтурки» роблю, але це «з'їдає» страшенно. Проте треба робити те, що треба робити.
- Ти є членом Національної спілки художників України та членом Спілки художників Республіки Польща. Порівняй їхні структури...
- Структура та сама. Нещодавно я вичитав у журналі, що в Польщі спілок вже не існує. Хоча насправді там у кожному місті є спілка, академія. У них певний час щось незрозуміле творилося зі спілками, як у нас, але зараз все стає на свої місця. Зараз все йде до того, що було за радянських часів, коли мистецтво було формою агітації. Нині елементом агітації та пропаганди є навіть ікона.
- У чому полягає користь спілки для художника у Польщі?
- Захищаються його права. Вступаючи у польську спілку я підписував документ про охорону авторських прав. У спілці є юристи. Наприклад, якщо в світі хтось десь "перереде" з мене, я можу в суд подавати і так далі. В українській спілці ми нічого не підписуємо. Одним із плюсів мого членства у спілці є те, що я можу брати участь у різних закордонних проектах.
- У Польщі відбувається багато художніх виставок?
- Багато плерерів і виставок роблять. Конкурси проводять: коли назбирається багато робіт, кращі відбираються і митцям дають премії. Поляки працюють ретельніше, ніж ми. У нас поки що "бідоса".
- Коли приїжджаєш з Польщі, які бачиш у нас мінуси. Що треба було б змінити? Маю на увазі спілку і мистецьке життя...
- Моє суб'єктивне бачення: мені здається, що ми відстаємо від Польщі економічно і політично років так на 20. Ти подій, які вони пережили років 20 тому, у мистецтві також, ми переживаємо тільки зараз.
- Наша українська спілка дуже архаїчна?
- Вона не має коштів. Поляки дуже хочуть з нами співпрацювати, ми дуже хочемо співпрацювати з поляками. Якщо директор висилає мене десь у відрядження, то він каже – їдь куди хочеш, але я тобі грошей не дам. Толерантні поляки, знаючи це, все пристосовують до своєї унійної програми. Бо ж ЄС зараз багато фінансує. Поляки ще й нам допомагають.
- За що живе польський художник?
- У Польщі ринок мистецтва перенасичений. Значно зменшилася кількість художніх галерей. Масово мистецтвом уже ніхто не цікавиться. Хтось викладає, а хтось займається «халтурою». Але якщо займатися тільки «халтурами», то на мистецтві можна поставити крапку.
- Яка дефініція «халтур» у Польщі і Україні?
- Одна і та ж сама: комп'ютерна графіка, проекти інтер'єрів.
- І все ж, хто у Польщі цікавиться художньою освітою?
- Займатися сучасним мистецтвом – це своєрідне і модне хобі. Студентами, переважно, є елітарна молодь та просто обдаровані талантом особистості.

Спółdzielnia mleczarska na lubieszowszczyźnie

Яeszcze не так давно, слово «kolchoz» було одним з найчастіше używanych. Ten rodzaj gospodarstwa, założony siłą, nawet pod groźbą represji, nie zniknął dotychczas i nadal istnieje we współczesnych warunkach społecznych.

Kolchoz był, niczym innym, jak spółdzielnią. Brakowało tylko dobrej chęci w połączeniu ludzi. W latach trzydziestych ubiegłego wieku, do przysięcia na Wołyń «wyzwolenców» ze Wschodu, spółdzielnie zakładano nawet w odległym od Łucka rejonie Lubieszów. Świadczą o tym dokumenty przechowywane w archiwum obwodowym.

Jeden z dokumentów świadczy o spółdzielni «Derewok» (Fundusz 380, opis 1, dz. 1). Jego ośrodkiem była wieś Derewok rejonu Lubieszów. Tam znajdowała się główna siedziba spółdzielni «z przetwórstwa mleka». Zajmowała się ona głównie produkcją masła (choć sprzedawano je w niedużej ilości), śmietanki i smarownicy.

Zainteresowanie budzą daty. Na przykład, mleczarnię w poleskim Derewku zaczęto zakładać w 1933 roku. Swoją działalność rozpoczęła ona 22 marca, a statut spółdzielni został zarejestrowany po roku, 15 marca 1934 roku. Działo się to w czasach, kiedy na terenie Ukrainy Radzieckiej z głodu umierały całe wsie w rejonach o żyznej glebie! Wsie kolchoznie!

O rzeczywistym stanie produkcji w «Derewku» świadczy sprawozdanie. Niestety, pozostał tylko jeden dokument, z którego dowiadujemy się o poziomie zagospodarowania spółdzielni. Chodzi o rok 1937. Pod koniec roku, 952 dostawców w celu przetworzenia, zdało 241304 litrów mleka o zawartości tłuszczu 3,37%, za co uzyskano 19 285 złotych. W 1937 roku wyprodukowano 9409 kg masła, 24512 litrów smarownicy.

Mleko dostarczali nie tylko gospodarze z Derewka, ale również z Woli Lubieszowskiej, odległego Dolska i Lubiazia, Skupowa (obecnie jest to część wsi Sedyszczka), Bychowa. Lubieszów był uważany za filię spółdzielni, a sama spółdzielnia przynależała do związków analogicznych spółek gospodarczych Rzeczypospolitej. Podstawą jej biznesu i księgowości była reguła: razem wybudujemy lepszą przyszłość, a dokładność sprawozdań wskazuje nam, jak szybko i w jakim stopniu zbliżamy się do celu.

Sprawozdanie z 1937 roku świadczyło, że do rozwoju «Derewka» przyczyniła się wysoka cena rynkowa masła, co zwiększało cenę mleka i dla do-

stawców. Do trudności zaliczano fakt, że ludność nie w całości rozumiała znaczenie spółdzielni, zwracano także uwagę na brak u chłopów krów o wysokiej jakości mleka.

Masło wyprodukowane na lubieszowszczyźnie było znane ze swojej jakości i poza regionem. W maju 1936 roku, było ono reprezentowane na konkursie w Wilnie, gdzie produkcja uzyskała wysokie stopnie – 85 stopni ze 100 możliwych.

Spółdzielnia wynagradzała swoich lepszych członków, dostawców. Na przykład, w okresie sprawozdawczym został wyróżniony Josp Sacyk z kolonii Choromic, który posiadał 7 ha roli, 3 krowy, od których zdawał po 1138 mleka o zawartości tłuszczu 3,67%.

Największą część dostawców (52,2%) stanowiły gospodarstwa od 2 do 5 ha. Z liczby biednych rolników, ich było 12,5%. Z 488 członków spółdzielni, 233 mieli po jednej krowie i tylko 25 – po 4. Ogólnie krów w spółdzielni było 889. Inni dostawcy nie byli członkami spółdzielni.

Spółdzielnia mleczarska «Derewok» była organizacją demokratyczną: tu odbywały się zebrania, debaty, raporty, działała Rada Nadzorcza. Na czele Rady stał ksiądz z Lubieszowa Czesław Naumowicz, a jej członkami byli Bronisław Majewski, Feliks Grabaż z Rejmontówki, Michał Szpakowski z Derewka. Stan finansowy sprawdzała komisja, na czele której stał Józef Czarnecki, a skarbnikiem był mieszkaniec Derewka Maksymilian Klimczuk.

Przetwórstwo mleka było sprawą opłacalną. Każde 100 litrów przynosiło 10,33 złotych zysku. Zwykłym zjawiskiem dla mleczarni w trzydziestych latach XX wieku były kredyty, długi, fundusze, plan wydatków na wynagrodzenia, podróże robocze, naprawa jakości produkcji i gromadzonych surowców, prace remontowe, podatki państwowe i komunalne, roszczenie działalności przemysłowej...

Uważam, że takie postępowe zjawisko, jak spółdzielnia mleczarska na lubieszowszczyźnie, jest ważną stroną naszej historii, a w latach trzydziestych ubiegłego wieku, było typowe dla innych rejonów na Wołyniu.

Walerian TYNCZUK

Молочная кооперация на Любешівщині

Нещодавно слово «колгосп» було одним із найуживаніших. Аж поки цієї, створений насильно, навіть під страхом репресій, вид господарства не зник в умовах сучасного суспільства.

Колгосп був нічим іншим, як кооперативним господарством. Не було лише добровільності в об'єднанні людей. У 30-х роках минулого століття, до приходу на Волинь «визволителів» зі Сходу, кооперативи тут були навіть у віддаленому від Любша Любешівському районі. Свідчення тому – документи, що зберігаються в обласному архіві.

Один із документів свідчить про кооператив «Деревок» (Фонд 380, опис 1, справа 1). Його центром було село Деревок у Любешівському районі. Там також знаходилося основне підприємство кооперативу «з переробки молока». В основному, воно займалося виробництвом масла (хоча продавали його у незначній кількості), вершків та маслянки.

Цікавими видаються дати. Наприклад, молочно-арно в польському Деревку почали створювати у 1933 році. Діяти вона почала 22 березня, а Статут «спудзельні» (кооперативу) зареєстрували через рік, 15 березня 1934 року. Це відбувалося у час, коли на радянській Україні від голоду вимирали цілі села в чорноземних районах! Колгоспні села!

Про реальний стан виробництва у «Деревку» свідчить звіт. Залишився, на жаль, єдиний документ, який свідчить про рівень господарювання «спудзельні». Йдеться про 1937 рік. Наприкінці року 952 постачальники здали для переробки 241304 л молока жирністю 3,37%, за що одержали 19 285 złotych. У 1937 році було виготовлено 9409 кг масла, 24512 л маслянки.

Постачальниками молока були господарі не лише з Деревка, а й з Волі Любешівської, віддаленого Польська і Люб'язя, Скупова (нині – частина села Седлище), Бихова. Філіалом кооператива вважався також Любешів, а сам кооператив виходив до Союзу аналогічних господарств об'єднаних Речі Посполитої. У діяльності і звітності він керувався правилом: спільними зусиллями будемо краще майбутню, а детально звітність показує нам чи наближаємося ми до мети і як швидко.

Звіт за 1937 рік свідчить, що діяльності «Деревка» сприяє висока ринкова ціна масла, яка дозволяє підвищувати ціну і на молоко для здавачів. Се-

ред труднощів знавалося те, що не все населення розуміло значення кооперування, зверталася також увага на відсутність у селян високоцінних корів.

Масло, вироблене на Любешівщині, було відоме своїми якістьми і за межами регіону. Так, у травні 1936 року, його представляли на конкурсі у Вільні, де продукція отримала високу оцінку – 85 балів зі 100 можливих.

Відзначав кооператив і своїх кращих членів, здавачів. Наприклад, за звітний період відзначили Йосипа Сацка з колонії Хоромець, у господарстві якого було 7 га землі, 3 корови, від кожної з яких він здав по 1138 літрів молока жирністю 3,67%.

Найбільшу частину (52,2%) здавачів становили ті господарства, у яких землі було від 2 до 5 га. Із числа малоземельних їх було 12,5%. Із 488 членів кооперативу 233 мали по одній корові, а лише 25 – по 4. Всього ж корів у кооператорів було 889. Інші здавачі не були членами «спудзельні».

Молочний кооператив «Деревок» був організацією демократичною: тут проводилися збори, диспути, звіти, діяла Наглядова рада. Останню очолював священник з Любешова Чеслав Наумович, а членами її були Броніслав Маєвський, Фелікс Грабож з Реймунтуньки, Михайло Шпаківський з Деревка. Ревізувала фінансовий стан комісія, яку очолював Йосип Чарнецький, а skarbnikom був деревчанин Максиміліан Клімчук.

Переробка молока була справою рентабельною. Кожні 100 літрів його приносили 10,33 złotych доходу.

Звичайним явищем для молочної у 30-х р.р. XX ст. були кредити, борги, фонд, планування витраток на оплату праці, відраджень, поліпшення якості продукції і здавальницької сировини, ремонтні роботи, державні та комунальні податки, розширення виробничої діяльності...

Думаю, що таке прогресивне явище, як кооперация в молочній галузі Любешівщини, є важливою сторінкою нашої історії. Причому воно було характерне у 30-х роках і для інших районів Волині.

Валеріан ТИНСЬКИЙ

Польська преса про Україну

Prokuratura odmówiła śledztwa ws. pobicia Tymoszenko

Українська прокуратура odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie zastosowania siły wobec znajdującej się w więzieniu byłej premier Ukrainy Julii Tymoszenko – poinformował prokurator generalny Wiktor Płonka. Była premier prowadzi strajk głodowy w żeńskiej kolonii karnej w Charkowie, gdzie odbywa karę siedmiu lat pozbawienia wolności. Tymoszenko zaczęła głodować w proteście przeciwko pobiciu jej przez strażników więziennych.

Prokurator po raz kolejny oświadczył, że ukraińskie prawo nie przewiduje leczenia skazanych poza granicami kraju. «Nikt nie ma prawa do łamania przepisów» – podkreślił.

Tymoszenko uskarża się na silne bóle kręgosłupa, które nie pozwalają jej na samodzielne chodzenie. Do leczenia byłej premier za granicą nawołują władze niemieckie, a ostatnio podobną ofertę złożył prezydent Rosji Władimir Putin.

Gazeta.pl, 4 maja 2012 roku

Прокуратура відмовила розпочати слідство у справі побиття Тимошенка

«Українська прокуратура відмовила розпочати слідство у справі застосування сили до колишньої Прем'єр-міністр України Юлії Тимошенко, котра перебуває у в'язниці», – заявив Генеральний прокурор України Віктор Пшонка.

Колишня прем'єр-міністр проводить голодування у жіночій колонії в Харкові, де відбуває 7-річне ув'язнення. Тимошенко розпочала голодування як протест проти її побиття охоронцями в в'язниці. Вкотре прокурор заявив, що українське законодавство не передбачає лікування засуджених за межами країни. «Ніхто не має права порушувати закон», – підкреслив він.

Тимошенко скаргиється на сильні болі у хребті, які не дозволяють їй самотійно ходити. Лікувати колишню прем'єр-міністр запропонувала німецька влада, а нещодавно подібну пропозицію зробив Президент Росії Володимир Путін.

Gazeta.pl, 4 травня 2012 року

Żaden unijny komisarz nie pojedzie na Ukrainę

Komisarze UE podzielają stanowisko szefa Komisji Europejskiej Jose Manuela Barroso, który nie zamierza uczestniczyć w wydarzeniach związanych z Euro 2012 na Ukrainie – poinformowało przedstawicielstwo UE w Kijowie. Także ukraińskie MSZ oświadczyło, że próby upolitycznienia wydarzeń sportowych są destrukcyjne i szkodzą samemu wizerunkowi Euro 2012 i milionom Ukraińców.

W ciągu ostatnich kilkunastu dni liczba europejskich polityków, którzy zamierzają zobjektować mecze na Ukrainie, wzrosła się do pokazanych rozmiarów.

Rezygnację z wyjazdu na Euro 2012 do tego kraju zapowiedział m.in. szef KE Jose Manuel Barroso. Specjalną uchwałę w tej sprawie przyjął rząd Austrii. O nieprzyjeździe na Ukrainę polityków i członków rodziny królewskiej mówił też m.in. szef holenderskiego MSZ.

Politycy niemieccy zaproponowali z kolei, by wszystkie mecze Euro 2012 odbyły się w Polsce. Kanclerz Niemiec Angela Merkel wezwała władze Ukrainy do szybkiego zapewnienia Tymoszenko właściwej opieki lekarskiej. O zobjektowaniu Euro 2012 na Ukrainie zaapelował też prezes PiS Jarosław Kaczyński.

Wielu prezydentów rezygnowało też z uczestnictwa w szczycie gospodarczym, który w dniach 11-12 maja odbędzie się w Jaltie. Taką decyzję podjął prezydent Bułgarii Rosen Plewneliew. W ostatnich dniach z uczestnictwa w spotkaniu przywódców państw Europy Środkowej rezygnowali prezydenci Niemiec, Czech, Słowenii, Austrii, Włoch, Estonii i Chorwacji.

Tvn24.pl, 3 maja 2012 roku

Жоден європейський комісар не поїде в Україну

«Комісари ЄС поділяють позицію керівника Європейської Комісії Жозе Мануеля Баррозу, котрий не бажає брати участі у заходах, пов'язаних із Євро-2012 в Україні», – повідомило представництво ЄС у Києві. Українське МЗС заявило, що спроби політизувати спортивні заходи є деструктивними і шкодять самому реноме Євро-2012 та мільйонам українців.

Упродовж останніх кількох днів кількість європейських політиків, котрі мають намір бойкотувати матчі в Україні, виросла до серйозних розмірів.

Відмовився приїхати на Євро-2012 в Україну керівник Європейської Комісії Жозе Мануель Баррозу. Спеціальне рішення у цій справі прийняв уряд Австрії. Про відмову приїхати в Україну політиків та членів королівської сім'ї говорив також керівник нідерландського МЗС.

У свою чергу, німецькі політики запропонували, щоб усі матчі Євро-2012 проходили у Польщі. Канцлер Німеччини Ангела Меркель закликала владу України швидко надати для Тимошенко лікарську допомогу.

Про бойкотування Євро-2012 в Україні заявив також керівник польської партії «Право і Справедливість» Ярослав Качинський.

Багато президентів відмовилися взяти участь в економічному саміті, який упродовж 11-12 травня пройде у Ялті. Таке рішення прийняв Президент Болгарії Росен Плевнелієв. Останнім часом від участі у зустрічі керівників держав Центральної Європи відмовилися президенти Німеччини, Чехії, Словенії, Австрії, Італії, Естонії та Хорватії.

Tvn24.pl, 3 травня 2012 року

Azarow: sprawcy zamachów w Dniepropietrowsku zostaną ukarani

Premier Ukrainy Mykoła Azarow zapowiedział, że sprawcy zamachów w Dniepropietrowsku, na wschodzie kraju, zostaną surowo ukarani, oraz skrzytykował polityków, którzy próbują zbijać kapitał polityczny na tej tragedii.

W wyniku czterech eksplozji, do których doszło w Dniepropietrowsku, rannych zostało 30 osób, w tym dziesięćoro niepełnoletnich.

„Niestety, Ukraina, jak i wiele innych państw świata, może stać się celem dla wrogów społeczeństwa. To wyzwanie, które rzucono naszemu krajowi, zostanie bezwzględnie ukarane” – oświadczył Azarow podczas posiedzenia rządu w Kijowie.

Minister spraw wewnętrznych Witalij Zacharenko oświadczył w rozmowie z dziennikarzami, że trwa śledztwo w sprawie motywów, którymi kierowali się zamachowcy. „Liczba wersji jest coraz mniejsza, ale na mówienie o głównej jest jeszcze za wcześnie” – powiedział.

Polska Agencja Prasowa, 3 maja 2012 roku

Азаров: «Винуватці замахів у Дніпропетровську будуть покарані»

Прем'єр-міністр України Микола Азаров заявив, що винуватці замахів у Дніпропетровську, що на сході країни, будуть суворо покарані, а також розкритикував політиків, котрі намагаються здобути політичний капітал на цій трагедії.

У результаті чотирьох вибухів, які сталися у Дніпропетровську, було поранено 30 осіб, у тому числі десятиро неповнолітніх.

«На жаль, Україна, як і багато інших держав світу, може стати ціллю ворогів суспільства. За цей виклик, який кинуто нашій країні, винні обов'язково будуть покарані», – заявив Азаров під час засідання уряду у Києві.

Міністр внутрішніх справ Віталій Захарченко заявив у розмові із журналістами, що триває слідство у справі щодо виявлення мотивів, якими керували учасники замаху. «Кількість версій є все меншою, але розповідати про головну поки зарано», – сказав він.

Polska Agencja Prasowa, 3 травня 2012 року

Перший успіх учнів школи рокowej

Учні «Garage Rock School» задemonstrowali, czego się nauczyli za 5 miesięcy.

29 kwietnia na scenie klubu „Majdan”, która często gości ukraińskie i światowe gwiazdy muzyki rockowej, swoje talenty muzyczne pokazywali uczniowie jedynej w Łucku szkoły rocka. Jak mówią uczestnicy koncertu, była to ich pierwsza w życiu próba sił na scenie muzycznej. Zdali ten egzamin na czwórkę – sądzą wykładowcy.

Pomysł przeprowadzenia koncertu, w którym uczestniczyliby uczniowie szkoły rocka, pojawił się dwa miesiące temu. Głównym zadaniem koordynatorów było zachęcenie uczniów do bardziej intensywnej nauki.

– Gdy masz cel w życiu, znajdujesz czas i możliwości – uważa koordynator „Garage Rock School” Wołodymyr Chomycz. – My jako muzycy rozumiemy, że koncert to dobry cel. W końcu zobaczyliśmy dobre wyniki. Uczniowie starannie się uczyli, prosili o radę i przygotowali do pierwszego w życiu występu na scenie rockowej. Proszę mi wierzyć, że dla nich jest to bardzo ważne.

– Warto zaznaczyć, że to nie jest koncert-sprawozdanie czy bal ukończenia szkoły. Końcowe wyniki, świadczące o tym, czego się nauczyli, uczniowie jeszcze zademonstrują. Jest to pewnego rodzaju pierwszy egzamin muzyczny – na scenie przed widzami i w składzie zespołu. Uważamy, że muzycy powinni często koncertować, ponieważ scena hartuje – mówi wykładowca i koordynator „Garage Rock School” Andrij Sobczuk.

W koncercie wzięło udział 20 z 40 uczniów szkoły rocka. Na scenie zabrzmiały covery takich znanych zespołów rockowych jak „Muse”, „Guns’n’Roses”, „Evanescence”, „BLUR”, „30 seconds to Mars”, „Metallica” i innych.

Gościem pierwszej „Rock School Party” był unikalny na Ukrainie zespół „Golev”, w składzie którego grają 10-letni perkusista Mykyta Golew i 12-letni gitarzysta i wokalista Mykyła Golew. Chłopcy razem z wykładowcami szkoły rocka zagrali trzy własne utwory rockowe.

Zdaniem koordynatorów i wykładowców koncert się udał i – co bardzo ważne – zebrał wielu wielbicieli muzyki rockowej (ponad 250). W związku z takim zainteresowaniem, inicjatorzy obiecali, iż podobne koncerty odbędą się w Łucku jeszcze wiele razy.

Аня ТЕТ, знімки Оксани ЦИМБАЛУК

Перший аншлаг на виступі рок-учнів

Учні «Garage Rock School» показали, чого навчилися за 5 місяців навчання.

29 квітня на сцені пивного клубу «Майдан», де неодноразово виступали українські і світові рок-зірки, свої музичні вміння демонстрували учні єдиної рок-школи у Луцьку. За словами учасників концерту, це було їхнє перше музичне випробування у житті, а на думку викладачів – вони впоралися з ним на тверду четвірку.

Задумка організувати концерт, де б виступали учні рок-школи, в її координаторів виникла два місяці тому. Головним мотивом було заохотити учнів до інтенсивнішого навчання.

– Коли є ціль у житті, то знаходиш час і можливості, – вважає координатор «Garage Rock School» Володимир Хомич. – Ми, як музиканти, розуміємо, що концерт – це хороша ціль. І побачили чудовий результат – учні багато займалися, раділи і готували-

ся до першого у житті виступу на рок-сцені. Повірте, для них це дуже важливо.

– Варто сказати, що це не звітний концерт чи своєрідний випускний. Остаточний результат того, чого навчилися, учні ще покажуть. Це, такий собі, перший музичний екзамen – на сцені, перед аудиторією і у складі групи. Ми вважаємо, що музиканти повинні виступати часто, бо сцена загартовує, – вважає викладач і координатор «Garage Rock School» Андрій Собчук.

У концерті взяло участь 20-ро із 40 учнів, котрі навчаються у рок-школі. На сцені звучали кавери на відомі рок-хіти таких гуртів, як «Muse», «Guns’n’Roses», «Evanescence», «BLUR», «30 seconds to Mars», «Metallica» та інших.

Гостем першої «Rock School Party» був унікальний для України гурт «Голєв», у складі якого – 10-річний барабанщик Микита Голєв і 12-річний гітарист і вокаліст Микола Голєв. Хлопці разом з викладачами рок-школи зіграли три власних рок-композицій. Загалом, концерт, на думку координаторів і викладачів, пройшов вдало і головне – зібрав чимало шанувальників рок-музики (більше 250-ти). Тому, обіцяють, подібні концерти ще неодноразово відбуватимуться у Луцьку.

Аня ТЕТ, фото Оксани ЦИМБАЛУК

Під патронатом голови облдержадміністрації Бориса Клімчука

До днів Європи в Луцьку

VIII МІЖНАРОДНИЙ ДЖАЗ - ФОЛЬК ФЕСТИВАЛЬ

ЛУЦЬКИЙ ЗАМОК

18-19 ТРАВНЯ

17:00

www.jazzclublutsck.org

Музичні діалоги '12

Луцький джазовий клуб презентує:

Відкритий фонд «Солідарність-Варшаві»

Томаш Аwdziejczyk: „Niedługo będziemy gościć wystawę ukraińską”

W Łuckiej Galerii Sztuki została zorganizowana wystawa malarstwa artystów z Warszawy. Podczas otwarcia pokazu, który odbył się 7 maja, Pan Tomasz Awdziejczyk – wiceprezes Związku Polskich Artystów Plastyków, uprzejmie udzielił odpowiedzi na pytania „Monitora Wołyńskiego”.

– Co zainteresowało Państwa w Łucku, dlaczego właśnie Wołyń?

– Wielokrotnie byliśmy na plenerach, warsztatach i wystawach niestrudzonego Igora Drozda – artysty z Lubomla, który od lat łączy środowiska artystyczne polskie i ukraińskie. Jego entuzjazm doprowadził do podpisania oficjalnej umowy pomiędzy Związkiem Artystów Plastyków Wołynia, a Związkiem Polskich Artystów Plastyków (ZPAP), sygnatariuszem której był Włodzimierz Marcuk. Jest to pokłosie naszego oficjalnego porozumienia o współpracy – dzisiaj otwieramy naszą wystawę w Łucku, a niedługo będziemy gościć w naszej galerii, wystawę ukraińską. Mamy nadzieję, że artyści ukraińscy będą częstymi gośćmi na naszych plenerach i warsztatach organizowanych w Polsce.

– Jest pewne określenie, że obraz jest zakodowaną przy pomocy znaków świadomości

cia artysty. Czy organizowanie wystaw ukraińskich artystów, przylatujących do polskiego odbiorcy, to mentalna sylwetka współczesnego Ukraińca?

– Muszę samokrytycznie stwierdzić, że moja znajomość współczesnej sztuki ukraińskiej jest niewystarczająca, żeby aż tak autorytatywne sądy wypowiadać. Te prace, które widziałem, rzeczywiście były „gruczne”, dostosowane do potencjalnych kupców. Są pewne kryteria uniwersalne. Coś, co jest wymęczone i robione pod niewyrobioną publiczność (z nadzieją, że jej się przypodobą) zawsze będzie budziło współczucie. Natomiast sztuka autentyczna i szczerza w swojej genezie, zawsze będzie rozpoznawana przez fachowców na całym świecie, jako dobre dzieło sztuki. U ukraińskich artystów imponuje mi wszechstronność.

– A jak wygląda sytuacja w Polsce, z czego żyje współczesny polski artysta?

– Są jakby dwie kategorie artystów. Jedni to są artyści awangardowi, związani współpracą z kuratorami zatrudnionymi przez duże muzea lub galerie państwowe, które mają znaczne dotacje ze środków publicznych. Wybierają sobie wśród szerokiej oferty dzieła spełniające kryteria zainteresowań i oczekiwań odbiorcy. Jest również nurt sztuki klasycznej. Ludzie, którzy porządnie i so-

lidnie wykonują swoje prace w malarstwie czy rzeźbie, mogą sprzedawać swoje dzieła przez galerie. A jeśli są już dostatecznie wypromowani i znani, to

realizują swoją twórczość bezpośrednio w swoich pracowniach.

– A jak i w czym pomaga Związek Polskich Artystów Plastyków „twórcy pospolicemu”?

– Takie pytanie: co ja będę z tego miał, że zapłacę składki i będę członkiem, pojawia się często. Odpowiadamy bardzo prozaicznie: potrzebujesz materiałów artystycznych – to

niamy również obsługę prawną w zakresie praw autorskich artysty, udział w plenerach, promocjach i wystawach.

– Czy Związek dysponuje swoją galerią?

– Mamy w Warszawie w Siedzibie Związku Plastyków cztery duże galerie. Jedną reprezentacyjną Galerię Art na Krakowskim Przedmieściu – naprzeciwko Pałacu Prezydenckiego. Mamy również kilka patronackich galerii ZPAP.

– W jaki sposób jest układany harmonogram wystaw? Czy udział w wystawach w galeriach Związku jest dostępny dla artystów niezrzeszonych?

– Zainteresowani składają podania do lipca danego roku i Rada Artystyczna Związku Plastyków ocenia materiał proponowany, wybiera te rzeczy, które z jednej strony promują członków ZPAP, a z drugiej ciekawe zjawiska współczesnej sztuki. W ostatnich latach liczba w naszych galeriach zbliża się do około stu wystaw rocznie. Pierwszeństwo rzeczwiście mają członkowie Związku, ale chętnie pokazujemy dorobek innych artystów. Często na podstawie podpisaných umów – tak jak w przypadku Wołyńskiego Związku Artystów.

Rozmawiał Walenty WAKOLUK

Томаш Авдзєйчик: «Невдовзі прийматимемо українську виставку»

У Луцькій галереї мистецтв пройшла виставка живопису митців із Варшави. Під час відкриття заходу, який відбувся 7 травня, Томаш Авдзєйчик, заступник голови Спілки польських художників, з радістю відповів на запитання «Волинського Монітора».

– Що Вас зацікавило у Луцьку, чому прибули саме на Волинь?

– Багато разів ми були на пленерах, майстер-класах і виставках відомого Ігоря Дрозда, митця з Любомля, який упродовж багатьох років поєднує польські та українські мистецькі середовища. Його ентузіазм призвів до підписання офіційного договору

між Волинською організацією Національної спілки художників України (в особі Володимира Марчука) та Спілкою польських художників (ZPAP). Здобутком нашого офіційного порозуміння про співпрацю стало нинішнє відкриття виставки у Луцьку, а невдовзі прийматимемо у нашій галереї українську виставку. Маємо надію, що українські митці

будуть частими гостями наших плenerів і майстер-класів, організованих у Польщі.

– Існує певне окреслення, що картина – це закодована за допомогою знаків свідомість митця. Чи організація виставок українських художників наблизить до польського глядача ментальні риси сучасного українця?

– Мушу самокритично ствердити, що моє знання сучасного українського мистецтва є недостатнім, щоб настільки авторитарно висловлювати оцінки. Роботи, які доводилося побачити, справді були «чемні», пристосовані до потенційних покупців. Існують певні універсальні критерії. Таке, що вимучене і зроблене під невимовливу публіку (з надією, що їй сподобається), завжди викликає співчуття. У свою чергу, автентичне і щире за своєю природою мистецтво буде пізнаване фахівцями в усьому світі як добрі мистецькі твори. В українських художниках імпонує їхня всесторонність.

– Якою є ситуація у Польщі, з чого живе польський митець?

– Існує дві категорії митців. Одні – авангардні митці, що

співпрацюють із кураторами. Куратори є працівниками великих музеїв чи державних галерей, котрі мають великі дотації із публічних джерел. З великої кількості запропонованих творів, вони обирають ті, що відповідають спеціальним критеріям зацікавлені і очікувані глядача. Є також напрямки класичного мистецтва. Люди, котрі порядно і солідно виконують свою роботу в живописі та скульптурі, можуть продавати свої твори у галереях. А якщо вони вже достатньо популярні і знамі, то продають свої праці безпосередньо у власних майстернях.

– А як і в чому допомагає Спілка польських художників звичайному митцю?

– Таке питання часто ставлять: «Що я буду з того мати, як я буду членом спілки і платитиму внески». Відповідаю дуже прозаїчно: «Потребують художніх матеріалів, то маеш у нашому магазині 15% знижки». При можливості допомагаємо знайти митцям недорогу майстерню. Забезпечуємо також юридичне обслуговування у сфері авторських прав митця, участь у пленерах, акціях і виставках.

– Чи спілка має свою галерею?

– Маємо чотири великі галереї у Варшаві, в будинку Спілки художників. Одна репрезентативна, Галерея Арт, розташована на Krakowskim Przedmieściu, навпроти президентського палацу. Маємо також кілька галерей, які патроную Спілка польських художників.

– Яким чином укладається графік виставок? Чи участь у виставках, які проводяться у галереях спілки, доступна для митців, які не є її членами?

– Бажаючи подати прохання до липня нинішнього року і Мистецька рада Спілки художників оцінює запропонований матеріал, вибирає ті речі, які з однієї сторони, популяризують членів спілки, а з іншої – цікавими явищами сучасного мистецтва. Останнім часом у наших галереях відбувається близько 100 вистав протягом року. Перевагу, звичайно, мають члени спілки, але ми охоче покажемо також добробок інших митців. Часто на основі підписаних договорів, як у випадку із Волинською організацією Національної спілки художників України.

Розмовляв Валентин ВАКОЛУК

Інформація волинська Волинська інформація

7 травня відбулася презентація сайту www.euro2012.volyn.ua, на якому інформацію про інфраструктуру подано українською, російською, польською та англійською мовами.

7 maja odbyła się prezentacja portalu www.euro2012.volyn.ua, na którym informacje o infrastrukturze podane są w języku ukraińskim, rosyjskim, polskim i angielskim.

У Луцьку завершилася благодійна акція «Серце до серця», яка у нинішньому році тривала з 16 квітня по 6 травня. Волонтери збирали кошти на придбання інсулінових pomp дітям, хворим на цукровий діабет.

W Łucku zakończyła się akcja charytatywna „Serce do serca”, która w tym roku trwała od 16 kwietnia do 6 maja. Wolontariusze zbierali środki na zakup pomp insuliniowych dla dzieci chorych na cukrzycę.

Восьмий міжнародний фестиваль шкільної преси «Яблунова гілка-2012» відбувся 4-6 травня у гімназії №4 м. Луцька. Участь у ньому взяли шкільні газети з різних куточків України та з Німеччини.

Осми Міжнародний Фестиваль Преси Шкільної «Яблунова Гілка 2012» відбувся 4-6 травня у гімназії №4 м. Луцька. Взяли у ньому участь редакції шкільних газет з України і Німеччини.

Через кілька тижнів у Луцьку планують реалізувати проект, у рамках якого у міському транспорті у певні години вмикатимуть аудіозаписи літературних творів у виконанні відомих на Волині людей.

За кілька тижнів у Луцьку планує реалізувати проект, у рамках якого у міському транспорті у певні години вмикатимуть аудіозаписи літературних творів у виконанні відомих на Волині людей.

За 4 місяці в області 48 дітей стали сиротами. 14 дітей упродовж зазначеного періоду були всиновлені.

W ciągu 4 miesięcy w obwodzie, 48 dzieci zostało sierotami. 14 dzieci w ciągu tego okresu, zostały adoptowane.

Міжнародна організація «Чотири лапи» безкоштовно допоможе Луцьку стерилізувати бездомних собак. Іноземці потребують безкоштовного проживання і харчування, охорони мобільної ветеринарії.

Міжнародна організація „Cztery łapy” bezpłatnie pomoże w Łucku sterylizować bezdomne psy. Jej przedstawiciele proszą tylko o bezpłatne zakwaterowanie i wyżywienie oraz o ochronę ruchomej kliniki.

Anna Bagrania: «Nie bać się być sobą»

Анна Багряна: «Не боятися бути собою»

Анна Багряна ма на своїм конци кілька книжок поетичких, повістей, драматичних тлумачень. Писарка є добре знана не тільки на Україні, лєч рiвнєж в Польсцє, Бiлгарії, Сєрбії, Македонії, гдєє видавано її нєкєтєрє книжки. Дзисай лауреатка кєлєу нагрiдiв i wyriзнєнє єст гiсцєм «Мониторa Wołyńskiego».

«Nie lubię się powtarzać...»

– Mimo bardzo młodego wieku, nie jest Pani w literaturze nowicjuską. Czy trudno jest zaskakiwać swoich stałych i nowych czytelników każdą nową książką? Przecież Pani stara się nie powtarzać...

– Tak, nie lubię się powtarzać, właśnie z tego powodu pracuję we wszystkich możliwych gatunkach literackich: poezji, prozie, dramaturgii, literaturze dla dzieci, mam do czynienia z tekstami piosenek i tłumaczeniami. Również stale eksperymentuję w ramach każdego odrębnego gatunku. Coś mi udaje się lepiej, coś gorzej, jednak twórcze poszukiwania zawsze mnie cieszą, otwierają nowe możliwości, zezwalają na lepsze poznanie samej siebie, tak więc poszerza się krąg moich czytelników.

– Droga literacka zaprowadziła Panią poza granice Ukrainy. Czym Pani obecnie się zajmuje i nad czym pracuje?

– Ostatnio skończyłam pracę nad przekładem i ułożeniem antologii współczesnej poezji Republiki Macedonii. Przez trzy lata spędzone w tym kraju zdążyłam zapoznać się z tutejszą literaturą, jak mówią, od środka. Przetłumaczyłam również dwa zbiory poetyckie z języka bułgarskiego i sztukę z polskiego. Nadal piszę utwory własne. Wkrótce na Ukrainie pojawi się moja nowa powieść i książka dla dzieci. Często uczestniczę w różnych międzynarodowych festiwalach literackich, przede wszystkim w krajach bałtyckich. Czasem opisuję swoje wędrówki w wydaniach ukraińskich, z którymi współpracuję.

– Pani Anno, zdążyła Pani zaprezentować siebie we wszystkich gatunkach literackich. Który z gatunków jest Pani ulubionym?

– Najważniejsze jest to, aby kreatywny pomysł urwał mi głowę, wyprowadził ze zwykłego rytmu życiowego, dodał wewnętrznego niepokoju, niesamowitości. Kwestia wyboru gatunku w takich przypadkach zwykle sama się rozwiązuje. Jednak największą przyjemność sprawia pisanie utworów dla dzieci – wtedy wracam do świata dziecięcej wyobraźni. Zaczęłam nawet pisać spektakle dla dzieci.

– Mówiono o Pani wcześniej jako o poetce, która odniosła sukces, natomiast obecnie, po wydaniu powieści «Etimologia krwi», «Dziwna taka miłość», które zyskały dużo nagród, można powiedzieć, że z powodzeniem przeszła Pani do klasy bardziej ciężkiej «artylerii», powtarzając klasyczną drogę ustaloną w tradycji pisarzy?

– Pisząc prozę, nie pozostawiam poezji. W ubiegłym roku w łuckim wydawnictwie

«Twerdynia» został wydany mój nowy zbiór poetycki «Czarna miłość». Tom zawiera teksty pisane w latach 2008–2010 – o różnym stylu i tematyce. Mam nadzieję, że nie jest to mój ostatni zbiór poetycki. Ponadto, niedawno wróciłam do współpracy z kompozytorami, więc równocześnie piszę teksty piosenek.

«Wyobrażenia o Ukrainie w wielu krajach świata dotychczas są zniekształcone przez stereotypy radzieckie»

– Pani dzieła były tłumaczone na język polski, rosyjski, angielski, francuski, bułgarski, macedoński, azerskojęzyński, serbski, ormiański, albański i inne. W niektórych krajach wydano całe książki. Jak jest tam oceniana Pani twórczość i ogólnie współczesny ukraiński proces literacki?

– W Polsce, Azerbejdżanie, Bułgarii, Macedonii i Serbii moje książki zostały wydane dzięki inicjatywie tłumaczy i wydawców. Czasem sama doświadywałam się o tym później, co oczywiście, było dla mnie miłą niespodzianką. Gdy występuję gdzieś na międzynarodowych festiwalach literackich, zawsze czuję zainteresowanie słuchaczy, ale odnośnie wrażenie, że jest to ogólne zainteresowanie Ukrainą, ukraińskim językiem, literaturą, kulturą, ponieważ w rzeczywistości wiedz o nas w świecie jest bardzo mała. Niestety, wyobrażenia o Ukrainie w wielu krajach świata, dotychczas są zniekształcone przez stereotypy radzieckie. Myślę, że sami Ukraińcy muszą dołożyć wiele starań, aby te stereotypy w końcu przelatały.

– Jest Pani ściśle związana z literaturą polską i współpracuje z lokalnymi pisarzami. Czy literaturę polską i ukraińską da się porównać?

– Mam wiele wspólnego, ale wiele rzeczy również różni naszą literaturę. To jest normalne. Literatura ukraińska i polska, doświadczając różnych wpływów, przetrwały swoje kryzysy i odrodzenia. Ponadto, należy uwzględnić aspekt językowy, szczególnie jeśli chodzi o poezję. Na przykład, reguła ustalonego akcentu w języku polskim stwarza pewne ograniczenia dla napisania wierszy rymowanych. Jak wiemy, w Polsce obecnie już prawie nikt nie rymuje. Natomiast na Ukrainie ta tradycja jest nadal kontynuowana, rozwija się i można powiedzieć, nie przestaje być modna. Co dotyczy prozy, to bardzo lubię współczesną prozę polską. Moim zdaniem, są to teksty nie tylko europejskiej, lєч riwnєж światowej rangi. Należę zauważyć, że na Ukrainie dzisiaj są mniej dogodne warunki dla rozwoju literatury i wydania książek w porównaniu z Polską. Mam na

uwadze i politykę rządową, i poziom narodowej identyfikacji czytelników, i wiele innych czynników. Jednak uważam, że mamy się zajmować nie porównywaniem, a lepszym wzajemnym poznawaniem.

– Dużo Ukraińców ma przy pozostawieniu «nierokującą nadziei Ukrainę». Czy Pani też odnosi wrażenie, że u nas wszystko jest tak źle?

– Mieszkając parę lat za granicą, jeszcze bardziej stałam się Ukrainką, niż byłam dotychczas. Uważam, że Ukraina ma o wiele więcej możliwości, niż niektóre państwa europejskie. Posiadamy duże terytorium, bogate w zasoby naturalne, piękny język, starożytną i bogatą kulturę, z której możemy być dumni przed całym światem, mądrych i pracowitych ludzi. Brak nam tylko szacunku do siebie i miłości do wszystkiego co o czyste. A niedogodna sytuacja polityczna to jest tylko skutek naszych niewykorzyszonych kompleksów niższości. Zamiast mówić o «nierokującej nadziei Ukrainie» należy zapytać samego siebie: co ja zrobiłem w tym kierunku, aby mój kraj stał się inny?

– Czy w Europie państwa bardziej dbają o swoją kulturę narodową i bronią języka państwowego?

– Trudno mi mówić o całej Europie, ale przynajmniej tam, gdzie miałam okazję być, ludzie szanują i bronią swego języka, historii, kultury. Nie wiem, czy jeszcze jest na świecie taki sam kraj, jak nasz, gdzie naród wyraża się swoję czystego. Dlatego jeśli już wyjeżdżać z Ukrainy, to tylko po to, aby nauczyć się od innych narodów nie bać się być sobą.

«Не люблю повторюватися...»

– Попри це зовсім молодий вік, у літературі Ви далеко не новачок. Важко дивувати своїх постійних і нових читачів кожною новою книгою? Аж не намагаєтесь не повторюватися...

– Так, не люблю повторюватися, власне, тому й працюю в усіх можливих літературних жанрах: поезія, проза, драматургія, література для дітей, пісенні тексти, переклади. Також постійно експериментую в межах кожного окремого жанру. Щось вдається краще, щось – гірше, але творчі пошуки завжди приносять мені задоволення, відкривають нові можливості, дають змогу краще пізнати саму себе, а відтак – і розширити коло своїх читачів.

– Дорога занесла Вас за межі України. Чим нині займаєтесь, над чим працюєте?

– Нещодавно завершила роботу над перекладом і упорядкуванням антології сучасної поезії Республіки Македонії. За три роки, проведені в цій країні, я встигла пізнати тuteшню літературу, так би мовити, зсередини. Також переклала дві поетичні книги з болгарської і п'єсу з польської. Продовжую працювати над власними творами. Незабаром в Україні має вийти мій новий роман і книга для дітей. Часто беру участь в різних міжнародних поетичних фестивалях, передовсім – у балканських країнах. Іноді пишу про свої мандрівки в українські видання, з якими співпрацюю.

– Пані Anno, Ви вже встигли зарекомендувати себе в усіх літературних родах. Які жанри є улюбленими для праці?

Анна Багряна уже встигла видати кілька поетичних книг, романи, драматичні твори, перекладну літературу. Письменниця добре відома не лише в Україні, а й у Польщі, Болгарії, Сербії, Македонії, де виходили її окремі книжки. Сьогодні лауреатка багатьох премій і відзнак є гостем «Волинського Монітора».

– Для мене найголовніше, аби творча ідея захопила мене з головою, вивела зі звичного життєвого ритму, додала внутрішнього неспокою, одержимості. Питання вибору жанру в таких випадках звичайно розв'язується само собою. Але найприємніше все ж таки писати твори для дітей – тоді повертаєшся у світ дитинної уяви. Я навіть почала писати п'єси для дітей.

– Про Вас раніше говорили як про успішну поетесу, нині ж, після виходу романів «Етимологія крові», «Дивна така любов», які отримали чимало нагород, можна сказати, що Ви успішно перейшли до класу більш важкої «артилерії», повторюючи класичну дорогу усталеного в традиції письменника?

– Перейшовши на прозу, я не залишаю поезії. Торік у львівському видавництві «Твердиня» вийшла моя нова поетична збірка «Замовляння із любові». До неї увійшли тексти, написані упродовж 2008–2010 років – різні за стилістикою і тематикою. Сподіваюся, це не остання моя поетична збірка. До того ж, нещодавно я повернулася до співпраці з композиторами, тож паралельно пишу ще й пісенні тексти.

«Уявлення про Україну в багатьох державах світу ще й досі спотворене старими радянськими стереотипами»

– Ваші твори перекладалися польською, російською, англійською, французькою, болгарською, македонською, азербайджанською, сербською, вірменською, албанською та іншими мовами. У деяких державах навіть цілі книги вийшли. Як там оцінюють Вашу творчість і загалом сучасний вітчизняний літературний процес?

– У Польщі, Азербайджані, Болгарії, Македонії та Сербії мої книги вийшли завдяки ініціативі перекладачів та видавців. Іноді я сама дізнавалася про це постфактум, що, звісно ж, було для мене приємною несподіванкою. Коли виступаю десь на міжнародних літературних фестивалях, завжди відчуваю до себе інтерес з боку слухачів, але мені здається, що цей інтерес – загалом до України, до української мови, літератури, культури, а не про нас у світі насправді знають дуже мало.

На жаль, уявлення про Україну в багатьох державах світу ще й досі спотворене старими радянськими стереотипами. І самими українцями потрібно докласти немало зусиль для того, аби ці стереотипи остаточно зруйнувати.

– Ви тісно пов'язані із польською літературою, співпрацюєте із місцевими письменниками. Наші літератури можна порівнювати?

– Є багато спільного, але є й немало того, що відрізняє наші літератури одна від одної. Це нормально. В різні часи українська і польська літератури називали різних впливів, переживали свої кризи і відродження. Окрім того, варто враховувати й суто мовні нюанси, особливо, коли говоримо про поезію. Наприклад, правило сталого наголосу в польській мові створює певні обмеження для написання римованого вірша. Як відомо, в Польщі сьогодні вже майже ніхто не римує. Натомість в Україні ця традиція активно продовжується, розвивається і, можна сказати, не виходить з моди. Що ж до прози, то я дуже люблю сучасну польську прозу. На мою думку, це – тексти не лише європейського, а й світового рівня. Варто знати, що в Україні сьогодні менш сприятливі умови для розвитку літератури й книговидавництва, ніж в Польщі. Маю на увазі і державну політику, і рівень національної свідомості читачів, і багато інших речей. Але, вважаю, що нам потрібно займатися не порівнянням, а кращим пізнанням один одного.

– Багато українців мріють залишити «неперспективну Україну». У Вас теж складається враження, що у нас усе так погано?

– Поживши кілька років за кордоном, я стала ще більше українкою, ніж була. Вважаю, що в Україні є значно більше можливостей, ніж у деяких європейських країнах. Ми маємо велику територію, багату природними ресурсами, красиву мову, давню й багату культуру, якою можемо пишатися перед усім світом, розумних і працьовитих людей. Бракує тільки самоповаги й любові до всього рідного. А несприятлива політична ситуація – це лише наслідок наших невикорінених комплексів меншовартості. Отже, перш, ніж говорити про «неперспективну Україну», потрібно запитати самого себе: а що я зробив для того, аби моя країна стала іншою?

– У Європі держави більше дбають про свої національні літератури, захищають державні мови?

– Мені важко говорити про всю Європу, але, принаймні, там, де мені доводилося бувати, люди поважають і відстоюють свою мову, історію, культуру. Не знаю, чи є у світі ще одна така країна, як наша, де народ чується всього рідного. Тому якщо й виждати з України – то лише для того, аби повчитися в інших народів не боятися бути собою.

Розмовляв Віктор ЯРУЧИК, фото Елени ГЕРСКОЇ

Розмову провадив Віктор ЯРУЧИК, знімки Елени ГЕРСКОЇ

Люблінська інформація

Польща пов'язує великі надії із початком видобутку в недалекому майбутньому сланцевого газу. Завдяки цьому, країна здобуде незалежність від експортерів, що диктують усе вищі ціни за природний газ. За результатами досліджень науковців, великі запаси сланцевого газу знаходяться на Люблінщині, особливо на Ленчинсько-Влодавському приозер'ї, в околицях Красної й Томашова Любельського. До буріння тут залучені американські фірми, які мають великий досвід у видобуванні сланцевого газу у США. Наприкінці квітня, після 10-денного перебування у Сполучених Штатах Америки, до Польщі повернулися 5 маршалків воеводств, де знаходяться поклади сланцевого газу. Серед них був також маршалок Люблінського воеводства Кшиштоф Гетман. Поляки відвідали кілька штатів та міст, у тому числі Вашингтон і Даллас. Поїздка відбулася на кошти Державного департаменту США. Головною метою візиту став саме сланцевий газ, якого багато видобувають у Сполучених Штатах Америки.

Уболівальники, котрі їхатимуть на Євро-2012 і перетинатимуть польсько-український кордон, будуть затримуватися лише один раз для спільного паспортно-митного контролю на польській стороні. Так буде у Доругуєску, Корчовій та Медичі. Додатковим полегшенням стане виділення спеціальної смуги для пропуску тих, хто їхатиме на Євро-2012.

У період Великодніх свят Люблін відвідали поляки із Білорусі, Молдови, Казахстану, Азербайджану. Гаслом візитів було: «Великдень у Польщі». Упродовж 13 років, протягом яких реалізовується акція віддання країни у час Великодніх свят, до Любліна приїхало 500 осіб, котрі мають польське коріння. Кожного разу приїжджі проживали в місцевих сім'ях у Любліні та околицях.

Здібні учні та студенти, котрі мають високі оцінки за навчання і походять із бідніших сімей, подали документи на здобуття стипендії Фонду ім. архієпископа Юзефа Жицінського, котрий помер у минулому році. Із 167 претендентів стипендії призначено 131 особі. Упродовж пірвоку вони отримуватимуть від 50 до 120 злотих. Суми не надто високі, однак знадобляться для купівлі підручників, одягу, ліків, оплати за гуртожиток чи квартиру.

На XVI Люблінському форумі сучасного мистецтва домінували музика та виконання митців із України. Усім сподобалися молоді камерні виконавці зі Львова, котрі прекрасно виконали «Український квінтет» Бориса Лятошинського. Залою линула чудова музика, що базувалася на українському фольклорі. Скрипкача Лідія Футурська та піаніст Іван Пахота вдало виконали «Три капризи» Паганіні та танець з балету «Harnasie» Кароля Шимановського. У Любліні було презентовано два твори українських митців: Ігоря Щербакова та Богдани Фроляка.

Польща нав'язує економічні контакти із Китаєм. Приводом став візит 300 китайських бізнесменів на чолі із Прем'єр-міністром Китаю. Головні зустрічі пройшли у Варшаві, проте багато підприємств відвідали різні куточки країни. До Любліна приїхало 60 підприємців. Китайців зацікавив Фелін, тобто Люблінська економічна зона. Вони мають намір розмістити тут свій завод, мабуть, на місці колишньої корейської автомобільної фабрики. Пропонують виробництво двох своїх автомобілів: вантажного та легкового.

Рани, що важко гояться, отруєння чадним газом, синдром діабетичної стопи, гнійники та виразки – це лише кілька із багатьох захворювань, які можна лікувати у новоствореній гіпербаричній камері лікарні у Ленчині. Камера має вагу 19 тонн і одноразово може прийняти 12 осіб. Пациєнтів закривають у камері, куди подається стовідсотковий кисень під тиском, що у 2,5 рази перевищує атмосферний. Під дією такого тиску кисень набагато швидше проникає в організм, відновлює його та гоїть рани.

Адам ТОМАНЕК

Informacje Lubelskie

Polska wiąże duże nadzieje z rozpoczęciem wydobywania w niedalekiej przyszłości gazu łupkowego. Dzięki temu kraj uniezależni się od dyktujących wciąż coraz wyższe ceny eksporterów gazu ziemnego. Jak wykazały badania naukowców duże zasoby gazu łupkowego są w Lubelskim, zwłaszcza na Pojezierzu Łęczyńsko – Włodawskim, w okolicach Kraśnika i Tomaszowa Lubelskiego. Tu przy odwierciach zaangażowane są firmy amerykańskie, które mają duże doświadczenie w wydobywaniu gazu łupkowego w USA. W końcu kwietnia, po 10-dniowym pobycie w Stanach Zjednoczonych, wróciło do Polski 5-ciu marszałków województw, w których jest gaz łupkowy. Był zatem i marszałek województwa lubelskiego Krzysztof Hetman. Polacy odwiedzili kilka stanów i miast m.in. Waszyngton i Dallas. Polscy delegaci przebywali na koszt Departamentu Stanu USA. Tematem był właśnie gaz łupkowy, którego w Stanach Zjednoczonych wydobywa się dużo.

Kibice jadący na Euro 2012, a przekraczający granicę polsko-ukraińską, będą się zatrzymywać tylko raz do wspólnej kontroli paszportowo-celnej po polskiej stronie. Tak będzie w Dorohusku, Korczowie i Medyce. Dodatkowym udogodnieniem będzie wydzielienie specjalnych pasów odpraw Euro 2012.

W okresie świąt wielkanocnych Lublin odwiedzili Polacy z Białorusi, Mołdawii, Kazachstanu, Azerbejdżanu. Hasło przyjazdu brzmiało „Wielkanoc w Polsce”. Przez 13 lat trwania akcji odwiedzania kraju w okresie świąt wielkanocnych do Lublina przyjechało 500 osób mających polskie korzenie. Za każdym razem przybysze mieszkają u rodzin w Lublinie lub okolicy.

Zdolni uczniowie i studenci mający wysokie oceny w nauce, a pochodzący z biedniejszych rodzin starali się o stypendia z Funduszu imienia arcybiskupa Józefa Życińskiego zmarłego w ubiegłym roku. Z grona 167 starających się stypendia otrzymało 131 osób. Przez pół roku będą otrzymywać od 50 do 120 zлотych. Sumy niezbyt wysokie, ale przydadzą się przy zakupie podręczników, ubrań, leków, opłaceniu akademika lub stancji.

W XVI Lubelskim Forum Sztuki Współczesnej dominowała muzyka i wykonanie z Ukrainy. Podobali się młodzi kameralści z Lwowa, którzy znakomicie wykonali „Ukraiński Quintet” Borysa Latoszyńskiego. Przez salę płynęła piękna w brzmieniu muzyka wykorzystująca ukraiński folklor. Brawurowo wykonali Trzy kaprysy Paganiniego i Taniec z baletu Harnasie Karola Szymanowskiego skrzypaczka Lidia Futorska oraz pianista Iwan Pachota. W Lublinie zaprezentowano dwa utwory ukraińskich twórców: Igora Szerbakowa oraz Bohdana Frolak.

Polska nawiązuje kontakty gospodarcze z Chinami. Okazją stał się pobyt 300-osobowej delegacji chińskiego biznesu na czele z premierem. Główne spotkania odbyły się w Warszawie, ale wielu przedsiębiorców odwiedziło różne strony kraju. Do Lublina przyjechało 60-ciu przedsiębiorców. Chińczycy interesowali się Felinem czyli lubelską strefą ekonomiczną. Zamierzają tu zlokalizować swój zakład. Podobnie w obiektach byłej koreańskiej fabryki samochodów. Proponują produkcję swoich dwóch samochodów: dostawczego i osobowego.

Trudno gojać się rany, zatracić tlenkiem węgla, zespół tak zwanej stopy cukrzycowej, ropnie i owrzodzenia – to tylko kilka spośród wielu chorób, które można leczyć w nowozainstalowanej komorze hiperbarycznej w szpitalu w Łęcznej. Komora waży 19 ton, jednorazowo może pomieścić 12 osób. Zamyka się ich w komorze i podaje 100-procentowy tlen pod ciśnieniem 2 i pół krotnie większym niż atmosferyczne. Tlen pod takim ciśnieniem dużo szybciej rozprzodza się w organizmie, odżywia go i goi tkanki.

Адам ТОМАНЕК

Ukraińska prasa o Polsce

Тема бойкоту Євро-2012 в Україні розколює Польщу

У той час, коли у Польщі Чемпіонат Європи з футболу 2012 року буде святом спорту, в Україні може стати – «днем міжнародної ізоляції». Кількість країн, які бойкотуватимуть матч Євро-2012 в Україні, зростає з кожним днем. Заклики про бойкот лунають навіть у Польщі, яка є співорганізатором чемпіонату.

Лідер найбільшої опозиційної партії та другої політичної сили у польському парламенті, Ярослав Качинський, оприлюднив на сайті партії «Право і справедливість» заяву, у якій констатував:

«У зв'язку з політичними подіями в Україні та ситуацією щодо ув'язненого лідера опозиції Юлії Тимошенко, «Право і справедливість» закликає до бойкоту матчів в Україні в рамках Чемпіонату Європи з футболу і подальшого тиску на українську владу».

На його думку, до бойкоту європейський столиць повинен приєднатися також уряд Польщі. У своєму зверненні Качинський закликав перенести футбольні матчі з України в іншу державу.

BBC-Україна, 4 травня 2012 року

Temat bojkotu Euro 2012 na Ukrainie dzieli Polskę

W czasie, gdy Puchar Piłkarski UEFA w 2012 roku stanie się świętem sportu, dla Ukrainy może się stać „dnem międzynarodowej izolacji”. Liczba krajów, które rezygnują z meczów Euro 2012 na Ukrainie, rośnie każdego dnia. Wezwania do bojkotu słychać nawet w Polsce, która jest współorganizatorem Mistrzostw.

Lider największej partii opozycyjnej i drugiej siły politycznej w parlamencie polskim Jarosław Kaczyński, na stronie internetowej partii «Prawo i Sprawiedliwość» oświadczył, że:

„W związku z politycznymi wydarzeniami na Ukrainie i sytuacją wobec uwiezionej liderki opozycji Julii Tymoszenko «Prawo i Sprawiedliwość» wzywa do bojkotu meczów na Ukrainie w ramach Mistrzostw Europejskich w piłce nożnej i dalszego nacisku na władze ukraińskie”.

Według niego, do bojkotu, do którego wzywają stolicy europejskie, musi dołączyć również rząd Polski. W swym oświadczeniu Kaczyński wezwał, aby przenieść mecze piłkarskie z Ukrainy do innego państwa.

BBC-Ukraina, 4 maja 2012 roku

Польща поверне прикордонний контроль з країнами Євросоюзу

На кордонах Польщі з країнами ЄС буде відновлено прикордонний контроль на час проведення матчів Чемпіонату Європи-2012.

Контроль буде введений в період з 4 червня по 1 липня, але він ніяк не ускладнить перетин кордонів громадянами Польщі та інших держав.

Європейська комісія і країни, що входять до Євросоюзу, будуть повідомлені про введення цього заходу безпеки. Буде видане спеціальне розпорядження про відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах ЄС з Німеччиною, Словаччиною, Чехією та Литвою.

Перевірки будуть вибірковими, з використанням спеціальних обладнаних автомобілів, що дозволяють швидко і точно перевіряти документи. У розпорядженні прикордонної служби зараз 60 таких машин.

Контроль також буде здійснюватися в портах і аеропортах. На всій території Польщі існує 254 прикордонних пунктів контролю.

Раніше повідомлялося, що під час проведення фінальної частини Чемпіонату Європи з футболу 2012 року буде значно спрощена процедура перетину українсько-польського кордону.

Інтерфакс-Україна, 4 травня 2012 року

Polska przywróci kontrolę graniczną z krajami Unii Europejskiej

Na granicy Polski z krajami Unii Europejskiej zostanie wznowiona kontrola graniczna w czasie meczów Euro 2012.

Kontrola zostanie wprowadzona w okresie od 4 czerwca do 1 lipca, ale w żaden sposób nie skomplikuje przekraczania granicy przez obywateli Polski i innych krajów.

Komisja Europejska i kraje spoza UE zostaną poinformowani o tym środku bezpieczeństwa. Zostanie wydany specjalny rozkaz o wznowieniu kontroli granicznej na granicach wewnętrznych UE z Niemcami, Słowacją, Czechami i Litwą.

Kontrolę będą wybiórcze, z wykorzystaniem specjalnych wyposażonych pojazdów, które zezwalają na szybkie i dokładne sprawdzenie dokumentów. Służba graniczna posiada teraz 60 takich pojazdów.

Również zostanie wznowiona kontrola w portach i na lotniskach. Na całym terenie Polski istnieje 254 punktów kontrolnych na granicy.

Wcześniej ogłoszono, że podczas finału Pucharu UEFA w 2012 roku będą znacznie uproszczone procedury przekraczania granicy ukraińsko-polskiej.

Interfax-Ukraina, 4 maja 2012 roku

Янукович копає собі політичну могилу

Президент України Віктор Янукович «копає собі політичну могилу», вважає відомий польський дисидент, головний редактор видання «Gazeta Wyborcza» Адам Міхнік.

За його словами, «політик, який руйнує імідж власної країни в очах світу і, всупереч волі значної частини власного народу, в політичних суперечках замість сили аргументу використовує аргумент сили, копає собі політичну могилу. Більш того, він ображає власний народ. Український народ цього не заслуговує».

Він зазначив, що Польща, як співорганізатор Євро-2012, не може бойкотувати чемпіонат в Україні, однак закликав поляків висловити протест, підписавшись під закликом звільнити Тимошенко.

На переконання редактора «Gazeta Wyborcza», українці повинні відуми підтримку поляками свобод в Україні.

УНІАН, 5 травня 2012 року

Janukowycz szykuje sobie grób polityczny

Prezydent Ukrainy Wiktor Janukowycz „szykuje sobie grób polityczny”, mówi słynny polski dysydent, redaktor naczelny «Gazety Wyborczej» Adam Michnik.

Według niego, „polityk, który niszczy wizerunek własnego kraju w oczach świata wbrew woli znacznej części swoich obywateli, w dyskusjach politycznych zamiast siły argumentu używa argumentu siły, szykuje sobie grób polityczny. Co więcej, on obraża swój naród. Naród ukraiński na to nie zasługuje”.

Polska jako współorganizator Euro 2012 nie może bojkotować Mistrzostw na Ukrainie, jednak wezwał Polaków do protestu, podpisując się pod wezwaniem uwolnienia Tymoszenko.

Redaktor «Gazety Wyborczej» uważa, że Polacy muszą wesprzeć Ukraińców w zachowaniu wolności na Ukrainie.

UNIAN, 5 maja 2012 roku

Park Mużakowski

Oprócz Puszczy Białowieskiej w gronie polskich miejsc na Liście Światowego Dziedzictwa UNESCO jest jeszcze jeden obiekt transgraniczny, wspólny tym razem dla Polski i Niemiec – Park Mużakowski/Muskauer Park.

Ten park został zakwalifikowany przez UNESCO do kategorii dziedzictwa światowego „dobro kulturowe (transgraniczny krajobraz kulturowy)” w 2004 r. Leży nad rzeką Nysa Łużycka po dwóch stronach polsko-niemieckiej granicy. Sytuacja taka zaistniała po zmianie granicy między Polską a Niemcami po II wojnie światowej.

Łączna powierzchnia parku, chroniona przez UNESCO to 348 ha (całkowita powierzchnia parku – około 700 ha). Jego zachodnia część, w której znajduje się także zamek, zajmuje 136,10 ha i leży po stronie niemieckiej, na terenie miasta Bad Muskau. Wschodnia, polska część, zajmuje 211,90 ha i leży w mieście Łęknica i gminie Trzebień w województwie lubuskim. Obie te części łączy Most Podwójny na Nysie Łużyckiej. Warto zaznaczyć, że teren Parku Mużakowskiego wchodzi do Parku Krajobrazowego Łuk Mużakowa oraz Geoparku Łuk Mużakowa, pierwszego w Polsce geoparku, przyjętego do Światowej Sieci Geoparków.

Park Mużakowski uważany jest za jeden z najdoskonalszych przykładów europejskiej sztuki ogrodowej I połowy XIX w. Jest to największy i najslawniejszy park stylu angielskiego w Europie Środkowo-Wschodniej. Jak zaznaczono na stronie Ligi Polskich Miast i Miejsc UNESCO, Park Mużakowski jest wybitnym przykładem krajobrazu kulturowego Europy, prekursorem nowych założeń kompozycyjnych w zakresie kształtowania krajobrazu przestrzeni miejskich, a także punktem zwrotnym w rozwoju architektury krajobrazu, jako odrębnej dyscypliny.

Park Mużakowski został założony przez właściciela tutejszych dóbr, księcia Hermana Ludwiga Heinrich von Pückler-Muskau w 1815 r. W swoich licznych podróżach po Anglii zafascynował się on tamtejszą sztuką ogrodową i postanowił założyć park w stylu angielskim w swojej posiadłości. Zgodnie z zamysłem

księcia jego park miał łączyć w sobie wszystkie przejawy natury, kultury, techniki i ducha regionu Bad Muskau. Parkowy kompleks tworzyć miało miasto, podmiejskie wsie, rolnictwo, przemysł, łąki, rzeki i stawy. W celu uzyskania wsparcia i pomocy w założeniu parku książę von Pückler-Muskau w dniu 1 maja 1815 r. zwrócił się z pismem otwartym do mieszkańców odziedziczonej przez niego miejscowości.

Prace nad założeniem i poszerzeniem parku trwały w latach 1815-1845. Niestety, z powodów finansowych, w 1845 r. książę von Pückler-Muskau sprzedał swoją posiadłość w Muskau. Nie udało mu się zrealizować wszystkich swoich zamierzeń dotyczących parku. Później założył on jeszcze jeden park, w mieście Branitz, do którego przeniósł się z rodziną. Jednak tej nowej inwestycji nie udało się przyćmić Parku Mużakowskiego.

Park w Muskau był rozbudowywany także przez jego kolejnych właścicieli: księcia Fryderyka, Niderlandzkiego, któremu pomagali ogrodnicy pracujący wcześniej dla von Pückler-Muskau, oraz hrabowie von Armin. Von Arminowie dbali o park aż do 1945 r., gdy zostali wysiedleni z Muskau. W czasie II wojny światowej kompleks parkowy, zwłaszcza budynki, był zdeławastowany. Zniszczeniu uległa wtedy także główna rezydencja właścicieli posiadłości – renesansowy Nowy Zamek z XVI w.

Odbudowę i renowację Nowego Zamku, Mostu Podwójnego, Mostu Angielskiego oraz innych zniszczonych podczas II wojny światowej budynków, jak i przywrócenie historycznego wyglądu nasadzeniom parkowym, rozpoczęto w 90. latach XX w. Wszystkie renowacyjne prace przebiegały w ramach polsko-niemieckiego projektu rewitalizacji, zapoczątkowanego w 1989 r. Ten projekt pozostaje jedynym w Europie przykładem ścisłej współpracy dwóch państw na rzecz ochrony i konserwacji krajobrazu kulturowego. Przebieg prac renowacyjnych kon-

troluje Międzynarodowa Rada Konserwatorska Parku Mużakowskiego/Muskauer Park.

Polską część parku administruje Krajowy Ośrodek Badań i Dokumentacji Zabytków, a niemiecką – fundacja Stiftung „Fürst-Pückler-Park Bad Muskau”. Od wielu lat one wspólnie z samorządami miast i gmin, na terenie których leży park, prowadzą działania promocyjne i edukacyjne. Tradycją już stało się zapoczątkowane w 1994 r. polsko-niemieckie plenerowe Święto Parku. W jego ramach odbywają się liczne przedstawienia, pokazy, koncerty muzyki operowej oraz finały regionalnych konkursów edukacyjnych i sportowych dla dzieci i młodzieży.

Jednak przede wszystkim Park Mużakowski jest terenem turystycznym. Rocznie wizytuje go ponad 300 000 zwiedzających. Przyciągają ich zarówno piesze, rowerowe i konne wycieczki malowniczym parkiem, jak i tematyczne wystawy w Nowym Zamku, Starym Zamku, oranżerii oraz dawnych stajniach. Największego podziwu godny jest tutaj przykład prawdziwej europejskości – porozumienie i współpraca dwóch narodów, polskiego i niemieckiego, w sprawie zachowania Parku Mużakowskiego dla przyszłych pokoleń.

Natalia KATRENCIKOVA

Мужаковський парк

Крім Біловезької пущі в гроні польських місць у Списку світової спадщини ЮНЕСКО є ще один транскордонний об'єкт, спільний, у цьому разі, для Польщі й Німеччини – Мужаковський парк (Muskauer Park).

Цей парк, закваліфікований ЮНЕСКО у 2004 р. до категорії світової спадщини «культурне надбання (транскордонний культурний ландшафт)», лежить над рікою Лужицька Ниса по обидва боки польсько-німецького кордону. Така ситуація склалася після зміни кордону між Польщею та Німеччиною після II світової війни.

Поверхня цієї частини парку, яка знаходиться під опікою ЮНЕСКО – 348 га (загальна поверхня парку – близько 700 га). Його західна частина, на якій знаходиться і замок, займає 136,10 га і лежить по німецькому боці, на терені міста Bad Muskau. Східна, польська частина, займає 211,90 га і лежить у місті Ленкніца та гміні Тжебель у Любуському воєводстві. Дві частини сполучує Подвійний міст через Лужицьку Нису. Варто зазначити, що територія Мужаковського парку входить до складу Ландшафтного парку Дуга Мужакова та Геопарку Дуга Мужакова, першого у Польщі геопарку,

визначним прикладом європейського культурного ландшафту, прекурсором нових композиційних рішень у сфері формування ландшафту міського простору, а також – поворотним пунктом у розвитку ландшафтного дизайну як окремої дисципліни.

Мужаковський парк був закладений власником місцевого маєтку, князем Германом Людвігом Генрихом фон Пюклер-Мускау у 1815 р. Під час своїх частих подорожей Англією він захопився тамтешнім садово-парковим мистецтвом і вирішив створити парк англійського стилю у своїх володіннях. Відповідно до замислу князя, його парк мав поєднувати в собі усі прояви природи, культури, техніки і духу регіону Bad Muskau. До паркового комплексу мали увійти місто, приміські села, сільськогосподарські угіддя, промислові підприємства, луки, ріки і стави. 1 травня 1815 р. князь фон Пюклер-Мускау звернувся з відкритим листом до мешканців своїх

Відбудову та оновлення Нового замку, Подвійного мосту, Англійського мосту та інших, знищених під час II світової війни, будівель, як і повернення історичного вигляду паркових насаджень, було розпочато у 90-х рр. XX ст. Усі реставраційні роботи відбувалися у рамках започаткованого у 1989 р. польсько-німецького проекту відновлення Мужаковського парку. Цей проект досі залишається єдиним у Європі прикладом тісної співпраці двох країн у справі охорони та реставрації культурного ландшафту. Перебіг відновлювальних робіт контролює Міжнародна реставраторська рада Мужаковського парку (Muskauer Park).

Польська частина парку знаходиться під управлінням Національного центру досліджень і документації історичних пам'яток, а німецька – фундації Stiftung „Fürst-Pückler-Park Bad Muskau” (Фонд «Парк князя Пюклера у Bad Muskau»). Упродовж багатьох років

який було прийнято до Світової мережі геопарків.

Мужаковський парк вважається одним із найдосконаліших прикладів європейського садово-паркового мистецтва I пол. XIX ст. Це найбільший і найвідоміший парк англійського стилю у Центрально-Східній Європі. Як зазначено на сайті Ліги польських міст і місць ЮНЕСКО, Мужаковський парк є

спадкових володінь, щоб залучитися їх підтримкою і допомогти у створенні парку.

Закладка і розширення парку тривали у 1815-1845 рр. На жаль, через фінансові проблеми, у 1845 р. князь фон Пюклер-Мускау продав свій маєток у Мускау. Реалізувати усі свої наміри щодо парку йому не вдалося. Пізніше він закликав ще один парк, у місті Браніц, куди переселився разом із родиною. Однак затьмарити Мужаковського парку ця нова інвестиція не змогла.

Парк у Мускау розбудовували і його наступні власники: князь Фрідріх Нідерландський, якому допомагали садівники, котрі раніше працювали на фон Пюклер-Мускау, та графська родина фон Армін. Фон Арміні дбали про парк аж до 1945 р., коли їх виселили з Мускау. Під час II світової війни парковий комплекс, насамперед будинки, зазнав uszkodжень. Знищено було, зокрема, головну резиденцію власників маєтку – ренесансний Новий замок XVI ст..

вони, спільно з органами місцевого самоврядування міст та гмін, на території яких лежить парк, ведуть промоційну та освітню діяльність. Традиційним вже стало, започатковане у 1994 р., польсько-німецьке Свято парку. У його рамках відбуваються численні вистави, концерти оперної музики та фінали регіональних конкурсів для дітей та молоді.

Однак Мужаковський парк, насамперед, є туристичним місцем. Щорічно його відвідує понад 300 000 осіб. Їх приваблюють як пішохідні, велосипедні та кінні екскурсії мальовничим парком, так і тематичні вистави у Новому замку, Старому замку, oranжереї та колишніх стайнях. Найбільшого ж подиву варті тут приклад справжньої європейськості – порозуміння і співпраці двох народів, польського та німецького, у справі збереження Мужаковського парку для наступних поколінь.

Natalia KATRENCIKOVA

ПРАСА // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги
Арматурник (ви-робництво залізо-бетонних і бетонних виробів та конструк-цій)	1 094	армування арматури, прийом бетону, укладка блоку, житлове будівництво графік роботи з 8 до 17 год.
Асфальтобетонник	2 000	кладка асфальту, робота на об'єктах по м.Луцьку та в межах Волинської області
Бармен	1 094	робота у барі «Квартал», по пр. Воли, 10, режим роботи: тиждень через тиждень, бажано на співбесіді по-передньо домовлятися у телефонному режимі
Бетоняр	1 600	роботи на висоті, прийом бетону, монтаж монолітних плит, укладання блоку, армування арматури
Бляхар	1 700	робота на будівництві в межах міста, режим роботи з 8.00 до 17.00, нараху-вання оплати праці здійснюється від виробітку
Бруківник	2 000	вміння викладати бруківку, робота на об'єктах по м.Луцьку та в межах Волинської області
Бухгалтер (з дипло-мом спеціаліста)	1 200	нарахування заробітної плати, подача звітності, заключення договорів, додатково виконувати обов'язки офіс-менеджера
Вантажник	1 615	навантаження сміттєвоза
Виконавець робіт	1 500	виконавець робіт з теплопостачання та вентиляції, житлове будівництво
Виконавець робіт	2 000	досвід роботи в будівельній галузі щодо проведення зовнішніх комуніка-цій (трубопроводів), режим роботи з 08 до 17 год.
Виконавець робіт	1 500	виконавець робіт з водопостачання та каналізації, житлове будівництво
Вишивальник	1 100	робота у салоні рукоділля «Вишиті ідеї», ручна вишивка, високий рівень якості вишивки, художні навички, від-повідальність
Водій автотранспорт-них засобів	1 100	вантажник «Mercedes»
Водій автотранспорт-них засобів	2 000	робота на автомобілі «ЗІЛ» з вишкою, співбесіда за адресою: пр. Перемоги, 1 каб. 428
Водій автотранспорт-них засобів	1 500	робота на вантажному автомобілі «Урал»-тягач, знання технічних харак-теристик автомобіля для поточного ремонту
Водій автотранспорт-них засобів	2 500	робота на автомобілі «Вольво» (бензо-воз), перевезення по Україні
Водій автотранспорт-них засобів	1 100	робота на автомобілях МАЗ (молоко-воз), відрядження по Україні
Водій автотранспорт-них засобів	2 500	робота на автомобілі «Вольво» (бензо-воз), перевезення по Україні.
Водій автотранспорт-них засобів	1 100	робота на автомобілях МАЗ (молоко-воз), відрядження по Україні
Водій автотранспорт-них засобів	1 100	водій автомобіля «ГАЗ» (молоковоз), з виконанням обов'язків експедитора, відрядження по області
Водій автотранспорт-них засобів	1 500	робота водія-експедитора по доставці товарів споживачу по м.Луцьку влас-ним автомобілем
Водій автотранспорт-них засобів	2 500	робота на автомобілі «Вольво» (бензо-воз), перевезення по Україні
Водій автотранспорт-них засобів	2 000	робота на вантажному автомобілі «Рено Преміум», виконання обов'язків експедитора
Водій автотранспорт-них засобів	2 500	робота на автомобілі «Вольво» (бензо-воз), перевезення по Україні
Водій автотранспорт-них засобів	2 000	перевезення по Україні автомобілем «ДАФ», «Сканія»
Водій автотранспорт-них засобів	1 500	водій на вантажному автомобілі з при-чепом, посвідчення водія 3 класу
Водій автотранспорт-них засобів	1 100	молоковоз «ГАЗ», відрядження по області
Газорізальник	2 000	різати метал, листи, труби, робота на відкритому майданчику
Геодезист	1 500	виконує комплекс геодезичних робіт, що забезпечують відповідність гео-метричних параметрів, координат і висотних позначок будівель і споруд під час їх розміщення та введення, зна-ння програми «АВТОКАД», можливі відрядження по області на 1 день
Геодезист	1 400	вміння працювати з тахеометром, зна-ння програм «AUTOCAD», «GIS»
Головний бухгалтер	2 500	знання «1-С бухгалтерії», ведення бухгалтерського обліку у бюджетній сфері
Головний бухгалтер	2 000	знання програм «Інфо-бухгалтер», «М.С.Док», попередньо телефону-вати, звертатися до Ювенко Вікторії Вікторівни
Двірник	1 200	прибирання території підприємства

Посада	З/П	Вимоги
Дизайнер (художник-конструктор)	1 900	розробка дизайну книг та їх верстка, робота за адресою: вул. Привокзальна, 12
Дизайнер (художник-конструктор)	1 500	виконання рекламних вивісок, зна-ння програм «Coral», «Photoshop»
Дизайнер (художник-конструктор)	1 094	створення дизайну поліграфічних виробів
Директор (начальник, інший керівник) під-приємства	2 073	досвід роботи в проведенні експортних, імпорتنних операцій в оптовій торгівлі напоями, продуктами харчування
Економіст	1 700	розробка планів будівництва, складан-ня кошторисів
Електрогазозварник	1 400	режим роботи з 8 до 17 год., зварочні роботи на будівництві
Електрогазозварник	1 200	робота на об'єкті у геріатричному пансіонаті
Електрогазозварник	1 700	знання слюсарних робіт
Електрогазозварник	1 100	зварювання металевих конструкцій, підготовка виробів, вузлів та з'єднань під зварку, зачищення швів після зварки та нарізання
Електрогазозварник	1 094	вміння варити на бору, оплата праці відрядна
Електрогазозварник	1 094	зварювальні роботи на будівництві. Оплата праці відрядна
Електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	1 200	робота на будівництві в межах міста, режим роботи з 8.00 до 17.00, нараху-вання оплати праці здійснюється від виробітку
Електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	2 000	зварювання залізних конструкцій, вміння читати креслення
Електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	2 000	робота в кузовному цеху, зварювальні роботи кузовної частини автобуса, троллейбуса, режим роботи: з 08.00 до 16.30 год.
Електромеханік з ліфтів	1 100	обслуговування житлових будинків в районі 33 кварталу
Електромонтажник з кабельних мереж	1 200	монтаж кабельних електромереж, про-мислове будівництво. Режим роботи: з 8 до 17 год.
Електромонтажник з кабельних мереж	1 200	монтаж кабельних електромереж, про-мислове будівництво режим роботи з 8 до 17 год.
Електромонтажник з освітлювальних мереж	1 200	монтаж освітлювальних мереж, житлове будівництво режим роботи з 8 до 17 год.
Електромонтажник з освітлювальних мереж та систем, житлове будівництво	1 094	монтаж освітлювальних мереж та систем, житлове будівництво
Електромонтажник з освітлювальних мереж	1 200	монтаж освітлювальних мереж, житлове будівництво режим роботи: з 8 до 17 год.
Електромонтер з ремонту та обслуго-вування електроус-таткування	1 800	налагодження, ремонт обладнання з виробництва будівельних матеріалів
Електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устатку-вання	1 300	проведення робіт, пов'язаних з елек-трикою
Закрійник	1 200	пошиття спецодягу, шкільних форм
Згинальник труб	1 600	робота в складальному цеху, режим роботи: з 8.00-16.30 год.
Зуборізальник	2 000	режим роботи: з 08.00 до 16.30 год., робота в механо-заготівельному цеху
Інженер	1 500	інженер-зв'язківець, проектування та монтаж кабельних систем, володіння системами передачі інформації
Інженер	2 000	експлуатація та ремонт електрооблад-нання (пожежні сигналізації та ін.), бажано мати допуск до 1000Вт
Інженер	1 300	інженер виробничо-технічного відді-лу. Читання креслень КМД, досвід роботи у будівництві
Інженер з охорони праці	1 232	контроль за дотриманням нормативів з охорони праці
Інженер з проектно-кошторисної роботи	1 500	начальник кошторисно-договірного відділу. Знання АВК-5, досвід роботи у будівництві
Інженер-будівельник	1 300	інженер-будівельник. Умінням читати креслення , та знанням технології електромонтажу
Інженер-електронік	1 094	ремонт медичного електронного об-ладнання, режим роботи: з 09 до 18 год.
Інженер-землево-рядник	1 400	знання земельного законодавства
Інженер-землево-рядник	1 160	заміри земельних ділянок, оформлення технічної документації, знання чинного законодавства про земельні відносини та по землевпорядкуванню, проведення гео-дезичних вимірювань у польових умовах

Посада	З/П	Вимоги
Інженер-проект-вальник (дивільне будівництво)	1 095	проектування сантехнічної системи, можливе стажування на робочому місці, досвід роботи у сфері вентиля-ції і опалення або водопостачання і каналізації, попередньо телефонувати і звертатися до Семенюка Віктора Федоровича
Інструктор	1 094	інструктор басейну у салоні краси «Віпурі-Кет» (вул. Лесі Українки, 26)
Інструктор	1 094	інструктор спортивного залу у салоні краси «Віпурі-Кет» (вул. Лесі Українки, 26)
Інструктор	1 094	інструктор реабілітолог у салоні краси «Віпурі-Кет» (вул. Лесі Українки, 26), можливе стажування
Касир торговельного залу	1 094	робота в магазині «Колібрис» по вул. Бендипані, і звертатися до Гучека Юрія Анатолійовича, та по вул.Конякина,18а, гуртвіня «НАШ» звертатися до Лашу-ка Віталія Євгеновича.
Касир торговельного залу	1 100	робота в магазині «Вопак» за адресою вул. Довженка, 12, контактний тел. в м. Хмельницький (0382) 744440
Касир торговельного залу	1 100	робота в магазині «Вопак» за адресою вул. Довженка, 12, контактний тел. в м. Хмельницький (0382) 744440
Касир торговельного залу	1 100	робота в магазині «Вопак» за адресою вул. Довженка, 12, контактний тел. в м. Хмельницький (0382) 744440
Касир торговельного залу	1 110	робота в продовольчому магазині, контактний телефон в м. Червоноград (03249) 42582
Касир торговельного залу	1 110	робота в продовольчому магазині, контактний телефон в м. Червоноград (03249) 42582
Касир торговельного залу	1 110	робота в продуктовому магазині, кон-тактний телефон в м. Новолинськ 0672179959, (03344) 22752
Касир торговельного залу	1 094	робота в магазині «Колібрис»
Касир торговельного залу	1 110	робота в продуктовому магазині, кон-тактний телефон в м. Новолинськ 0672179959, (03344) 22752
Касир торговельного залу	1 110	робота у продовольчому магазині, контактний телефон в м. Червоноград (03249) 42582
Керівник групи	3 650	керівник групи кузово, досвід роботи інженером-конструктором на маши-нобудівних підприємствах, знання обладнання та технології зварювання
Керівник проектів та програм у сфері матеріального (не-матеріального) ви-робництва	3 250	досвід керівництва програмами з впровадження програмного забезпе-чення на базі «1-С», знання функці-оналу типових конфігурацій «1-С», режим роботи з 09 до 17.30 год.
Командир відділення	1 250	організація та контроль за роботою відділення пожежної команди, режим роботи: доба через дві, наявність по-свідчення
Кошторисник	1 500	заповнення кошторисної документації, досвід роботи в будівництві
Кошторисник	1 100	заповнення кошторисної документа-ції. Досвід роботи на будівництві
Кравець	1 094	навички по ремонту одягу, робота на промислових швейних машинах, попередньо телефонувати. Торговий центр «Караван»
Кухар	1 250	робота в ресторані «Брама» згідно графіку змінності
Листоноша (поштар)	1 162	доставка пошти, пенсій, товарів народ-ного споживання
Листоноша (поштар)	1 267	листоноша із супроводження пошти, робота пов'язана із збіркою, дозвіл на користування зброєю
Листоноша (поштар)	1 162	доставка пошти, пенсій, товарів народ-ного споживання
Листоноша (поштар)	1 162	доставка пошти, пенсій, товарів народ-ного споживання
Лицювальник-пли-точник	1 094	роботи по закінченню будівництва
Лікар-лаборант	1 382	робота лікаря-лаборанта в лабораторії клінічної діагностики, наявність серти-фіката спеціаліста
Лікар-рентгенолог	1 094	надання медичних послуг, проведення медичного обстеження
Майстер дільниці	1 500	робота на дільниці з виробництва картону, режим роботи доба через дві
Маляр	1 094	роботи по завершенню будівництва, оплата праці відрядна
Маляр	1 300	робота на об'єктах по Волинській області у школах, ремонт дахів, вста-новлення вікон
Манікюрник	1 094	перукарня на пр.Молоді, 5Б

Крім того є багато інших вакансій, за додатковою інформацією звертатися за адресою: м. Луцьк, вул. Ярошука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

Europejski dzień w Łucku Європейський день у Луцьку

W Dzień Europy łucczanie śpiewali, malowali, rozmawiali po angielsku i jeździli w ekologicznie czystym trolejbusie.

У День Європи лучани співали, малювали, розмовляли англійською та їздили в екологічно чистому європейському тролейбусі.

Mieszkańcy obwodowego centrum Wołynia na początku maja tradycyjnie już obchodzili Dzień Europy. W tym roku odbył się on 5 maja. Większość imprez świątecznych została przeprowadzona w Centralnym Parku Kultury i Odpoczynku im. Lesi Ukrainki.

Zastępca mera Łucka Wasył Gajcym, jeszcze przed Dniem Europy w Łucku zaznaczył, że celem tego święta jest propagowanie społecznej, kulturalnej i ekonomicznej integracji europejskiej.

Dzień Europy w Łucku wspierany jest przez ambasady Czech, Litwy, Słowacji, Szwecji i Niemiec na Ukrainie, przez Konsulat Generalny RP w Łucku oraz Przedstawicielstwo Unii Europejskiej na Ukrainie. Na pytanie, czy przyjadą przedstawiciele tych instytucji do Łucka Wasył Gajcym odpowiedział, że Łucka Rada Miejska oficjalnie ich nie zaprosiła, ale poprosiła o wsparcie, które właśnie otrzymała. „Ważna jest nie obecność europejskich urzędników, a duch Europy w Łucku” - zaznaczył zastępca mera.

Podczas obchodów Dnia Europy łucczanie i goście miasta, mogli uczestniczyć i na własne oczy zobaczyć:

... **europejski trolejbus**: ekologicznie czysty trolejbus zaczął jeździć 5 maja. Na tym pojeździe naklejone są zdjęcia Starego Miasta w Łucku oraz promocyjne logo miasta. Trolejbus będzie jeździł trasą komunikacji miejskiej nr 1.

... **Eurowizję bez zwycięzców**: uczniowie łuckich szkół przygotowali na konkurs tańce i piosenki, przy pomocy których zaprezentowali kraje członkowskie Unii Europejskiej.

Ze wszystkich krajów UE największą popularnością cieszyły się Polska, Francja i Niemcy. Właśnie te państwa były prezentowane najczęściej. Zwycięzców łuckiej Eurowizji nie było, ale każdy uczestnik otrzymał prezent od władz miasta i sponsorów.

... **namalowaną Europę**: uczniowie Łucka na jednej z alei Centralnego Parku Kultury i Odpoczynku malowali to, z czym kojarzy się im Europa. Konkurs rysunków „Moje miasto – europejskie” dał możliwość młodzieży do pokazania swoich talentów. Najczęściej uczestnicy malowali logo Łucka, wjazdową wieżę Łuckiego Zamku, symbolikę Euro 2012.

... **Europejską Olimpiadę**: już tradycyjnie w Dniu Europy w Łuckiej Radzie Miejskiej uczniowie walczyli o to, kto najlepiej zna tradycje europejskie, historię i współczesność Unii Europejskiej. W tym roku w olimpiadzie uczestniczyło 35 uczniów z Łucka i miast partnerskich – Lublina, Rzeszowa i Zamościa. Najlepszym okazał się uczeń szkoły nr 25 w mieście Łucku Andriy Sawczuk. W nagrodę otrzymał książkę elektroniczną.

... **Europę na ciele**: w Dniu Europy artyści proponowali wszystkim chętnym body art, malując na ciele symbolikę europejską. Można było zobaczyć wielu ludzi udekorowanych europejskimi symbolami na policzkach, rękach i innych częściach ciała.

Jednocześnie z tymi imprezami, można było porozmawiać o UE po angielsku, w specjalnie organizowanych angielskojęzycznych klubach.

Oksana CYMBALUK

Mieszkańcy oblasnego centrum Wołini na początku kwietnia wje tradycyjno відзначали День Європи. Нинішнього року він проводився 5 травня. Більшість заходів відбувалася у Центральному парку культури і відпочинку імені Лесі Українки.

Заступник Луцького міського голови Василь Байцим ще до проведення Дня Європи у Луцьку зауважив, що захід має на меті пропагування соціальної, культурної та економічної інтеграції в Європу.

День Європи у Луцьку підтримують посольства Чехії, Литовської Республіки, Словацької Республіки, Швеції та Німеччини в Україні, Генеральне консульство Республіки Польща у Луцьку та Представництво Європейського Союзу в Україні. На запитання, чи приїдуть представники цих відомств до Луцька, Василь Байцим відповів, що міська рада офіційно їх не запрошувала, а тільки просила про підтримку, яку в результаті і отримала. „Головне не присутність європейських чиновників, а дух Європи в Луцьку”, – заявив посадовець.

Отож під час святкування Дня Європи лучани та гості міста могли взяти участь та на власні очі побачити:

... **європейський тролейбус**: екологічно чистий європейський тролейбус почав їздити 5 травня. На цьому транспортному засобі зображені фотографії старої частини Луцька і промовистий логотип міста. Тролейбус курсуватиме маршрутом №1.

... **«Євробачення» без переможців**: учні загальноосвітніх шкіл Луцька підготува-

ли на конкурс танцювальні та пісенні номери, за допомогою яких презентували країни Європейського Союзу.

З усіх держав ЄС найбільшу популярність серед лучаних учнів отримала Польща, Франція та Німеччина. Саме ці держави були представлені найбільше. Переможців на луцькому «Євробаченні» не визначили, але кожен учасник отримав подарунок від міської влади і спонсорів.

... **намальовану Європу**: учні шкіл Луцька на одній із алеї Центрального парку культури і відпочинку зображали те, з чим асоціюється у них Європа. Конкурс малюнків «Мое місто – європейське» дав можливість молоді проявити свої художні таланти. Здебільшого учасники малювали логотип Луцька, В'їзну вежу Луцького замку, символіку чемпіонату Європи з футболу «Євро-2012».

... **«Європейську олімпіаду»**: школярі вже традиційно у День Європи вранці у залі засідань Луцької міської ради змагалися у своїх знаннях про європейські традиції, історію та сучасність Європейського Союзу. У нинішньому році участь в олімпіаді взяло 35 учнів з Луцька та партнерських міст Любліна, Жешува та Замостя. Кращим серед учасників став учень луцької

школи №25 Андрій Савчук. У подарунок він отримав електронну книгу.

... **Європа на тілі**: також під час Дня Європи художники займалися боді-артом. Вони наносили усім бажаним на тіло малюнки із символікою країн ЄС тощо. Потому у місті можна було побачити багато людей із «європейськими» візерунками на щіці, руці та інших частинах тіла.

Паралельно із вищезазначеними заходами усі бажачі могли поспілкуватися англійською на тему ЄС під час англійського клубу.

Oksana CYMBALUK

INTELLECT-SCHOOL INFORMATION

THE SOCIETY OF INFORMATION TECHNOLOGY

Інформація для випускників:

Представник WSINF у Луцьку:
вул. Коперника, 8А/21
тел. +38 067-12-74-142

Інформація та консультації -
безкоштовні

ЗАПРОШУЄМО!

Інформатика

Педагогіка

Косметологія

Фізіотерапія

Фізичне виховання

Управління

Дизайн інтер'єру

Художня Комп'ютерна Графіка

Соціальна праця

www.wsinf.edu.pl

„Zadanie realizowane w ramach zlecenia przez Kancelarię Senatu zadań w zakresie opieki nad Polonią i Polakami za granicą w 2011 r. dzięki pomocy Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie”